

Vaandeldrager

Jaargang 29 - december 2013 - nummer 108

Koorduitreiking

Strong Fuselier 2013

Kinderweekend ROOV

- ✓ Verhuizing bataljon
- ✓ Veelzijdigheid Irene Brigade
- ✓ Oefenen, oefenen

RODE DRAAD

Je staat er niet direct bij stil, maar de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene was een zeer veelzijdige eenheid, zowel symbolisch als organiek.

De Brigade zette de traditie voort van de hele landmacht in het Verenigd Koninkrijk tijdens de nazi-bezetting van Nederland. Dit komt nog tot uiting in het bekende ceremoniële tenue: drie verschillende knopen op de mouwomslagen, die van de infanterie, artillerie en de genie. De haken met leeuwenkoppen aan de helmhoed zijn dezelfde als die van de kolbak van de cavalerie.

De Brigade bestond uit drie gevechtsgroepen (independent fighting units) die zelfstandig konden worden ingezet, met een eigen staf en ondersteuning. Er was ook een eigen batterij artillerie (zes stukken, zogenaamde 25-ponders) en een verkenningseenheid die de traditie van de cavalerie voortzette. Verder beschikte de Brigade vanaf oktober over een eigen op-

leiding, waar binnen acht weken oorlogsvrijwilligers tot militairen werden opgeleid. Bovendien bestond er een eigen muziekkorps. Veelzijdig genoeg dus!

*Bergen op Zoom
Vanaf januari 1945 werden oorlogsvrijwilligers opgeleid door de Compagnie Aanvullingstroepen. De Cort Heijlligerskazerne in Bergen op Zoom werd hiervoor omgedoopt tot Prinses Irenekazerne.*

17 PANTSERINFANTERIEBATALJON

GARDEREGIMENT FUSELIERS PRINSES IRENE

De kern van elk leger wordt gevormd door de militairen die het grondgevecht voeren, de Infanterie.

De soldaten worden met gepantserde rupsvoertuigen naar de plek van actie gebracht. Infanteristen werken met automatische en semi-automatische handvuurwapens, mortieren en antitankwapens. Ook beschikt de infanterie over geavanceerde communicatie- en laserapparatuur en allerlei soorten nachtzichtapparatuur.

YouTube

In deze film op Youtube krijg je een indruk van hoe het er aan toegaat bij de Fuseliers van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene:

www.youtube.com/17painfbatGFPI

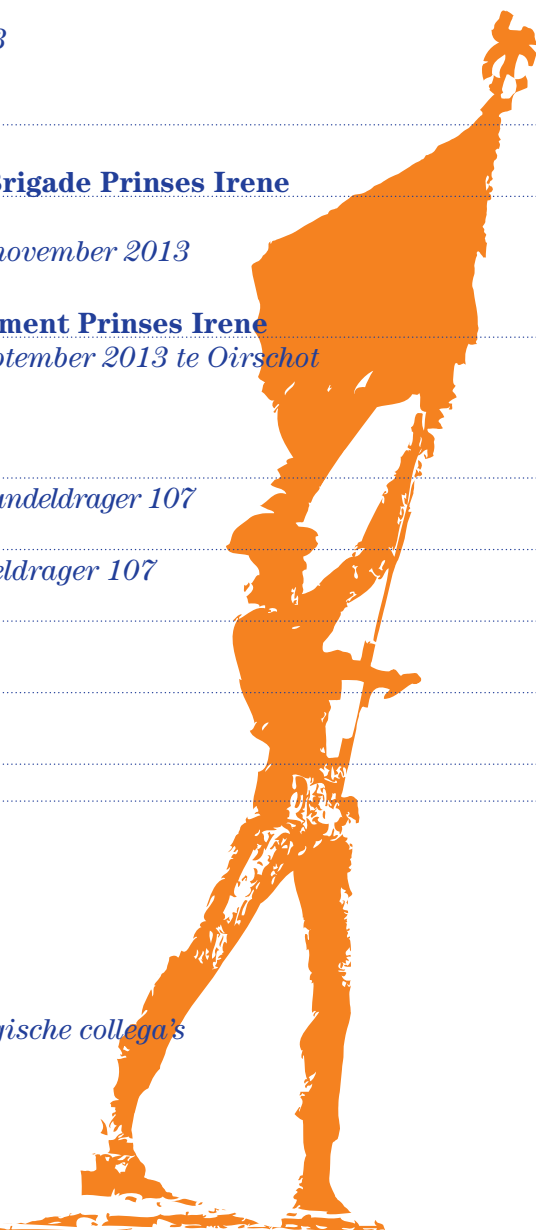
facebook

Voor de meest actuele foto's, video's, meningen en reacties zie:
www.facebook.com/17painfbatGFPI

Inhoud

Van de redactie	2
Van de Regimentscommandant	3
Verhuizing bataljon	5
Van de Stichting Brigade en Garde	5
In memoriam	6
Regimentsnieuws	7
Kennismakingsinterview met regiments- en bataljonscommandant	
Luitenant-kolonel der Fuseliers Nico Boom: Als Fuselier in het zadel!	7
Fuseliers op het Binnenhof	9
Onderofficierendag en regimentsonderofficierendiner 2013	10
Koorduitreiking en beëdiging; waarom in Hedel?	10
Vereniging Van Veteranen GFPI	12
10 jaar VVVGFPi voor verbondenheid tussen Veteranen	12
Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene	16
“Wetenswaardigheden van onze vereniging”	16
Herdenkingen in Wolverhampton en Congleton op 9 en 10 november 2013	17
Koorduitreiking in Hedel op 1 november 2013	19
Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene	20
Toespraak van Harry Vleeming, voorzitter VOSIB op 20 september 2013 te Oirschot	20
Enkele V.O.S.I.B - flitsen	20
Roermond 7 september 2013	21
Vierde bataljon GRPI	22
Uit het dagboek van Jaap Gravesteijn 4 GRPI - vervolg van Vaandeldrager 107	22
Vijfde bataljon GRPI	24
Uit het dagboek van F. Mulder, 5 GRPI - vervolg van Vaandeldrager 107	24
Zesde bataljon GRPI: S-ireentje 75	26
Water	26
Zevende bataljon GRPI, bataljon Berdjalan	28
Geslaagde reünie 18 september 2013	28
Bataljonsflitsen	30
Bataljonsnieuws	32
Caribbean Tiger	32
Eagle Integration	33
Marnewaard: B Compagnie vechtend voorwaarts	35
Strong Fusilier 2013, Niet-tactische gedeelte	35
Strong Fusilier 2013, Tactische gedeelte	37
Alternatieve week voor de C Compagnie	38
17 Painfbat GFPI levert bijdrage aan certificering van Belgische collega's	39
Schietserie Haltern	40
Uitreiking veteranenspeld	41

Colofon

Jaargang 29, nummer 108
De Vaandeldrager verschijnt
ieder kwartaal in een oplage
van 1.800 exemplaren en
wordt verspreid via
controlled circulation

Deadline nummer 109
21 februari 2014

Hoofredactie:
Hans Sonnemans
E jwh.sonnemans@mindef.nl

Eindredactie:
Luc Vermeulen, Kol der Fus b.d.
E lvermeulen1@on.nl

Redactie:
Nico Boom, Lkol der Fus
René Bergen Henegouwen, Kap der Fus
Charrel van Sambeeck, Aooi der Fus
Frank Peters, Maj der Fus
Erik Jan Peels, Kpl1 der Fus

Redactieadres:
Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 GZ Oirschot
T 040 - 2665662 en 040 - 2665678
E 17painfbat@mindef.nl

Voorpagina:
Gebouw 24, Genm de Ruyter van Steveninckkazer-
ne, gezien aan de raamzijde van het bureau van de
bataljonscommandant. Na 50 jaar is hier een einde
aan gekomen en is de bataljonsstaf verhuisd.

Vormgeving:
G3M - Grafisch & MultiMedia
Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

Druk:
Drukkerij Gianotten B.V., Tilburg

© Copyright:
Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

Fotografie:
Nelleke Swinkels – van de Vorst
Wim ter Horst
Erik Jan Peels, Kpl1 der Fus
Robin de Pon, Kpl der Fus

Website:
www.fuseliers.nl

Historische figuur

Jonkheer Jan Beelaerts van Blokland, in de wandelgangen wel Jan Beelaerts genoemd, werd geboren op 13 december 1909 in het Gelderse Oosterbeek en is aldaar overleden op 14 december 2005. Engelandvaarder, verzetsman, Brigadegeneraal der Cavalerie, (een al vooroorlogse) vriend van Prins Bernhard; met recht een historische figuur.

zien, waar hij dit jongensboekverhaal vertelt, compleet met zijn kenmerkende humor.

Deze beroepsofficier van de Cavalerie ging daar aan de slag bij de Irenebrigade, als commandant van het verkenningspeloton, dat in Engeland de traditie voortzette van de vooroorlogse cavalerie. Door zijn invloed werden de “verkenners” voorzien van de nassau-blauwe, bijna zwarte baret, afgeleid van de Britse zwarte baretten, gedragen bij het Royal Tank Regiment.

Van bestuurslid tot erevoorzitter

Bij de landing in Normandië, diende hij bij de Brigadestaf als “brigademajoor”, een functie vergelijkbaar met een S3 van een panterinfanteriebataljon. Begin 1945 verliet hij de Irenebrigade en begon vanuit Bergen op Zoom met de heroprichting van de naoorlogse Nederlandse cavalerie. De oude vertrouwde paarden van voor de oorlog werden vervangen door tanks!

Toen in 1947 de Vereniging van Oud Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene” werd opgericht, met als doel een jaarlijkse reünie te organiseren, werd Beelaerts bestuurslid. In 1971 werd hij voorzitter, na het overlijden van Charles Pahud de Mortanges, Luitenant-generaal der Cavalerie b.d. en meervoudig oud-(Olympisch)springruiterkampioen.

Pahud de Mortanges was overigens bij het uitbreken van de oorlog ook een cavalerieofficier, die uit Duitse krijgsgevangenschap wist te ontsnappen, als Engelandvaarder via Frankrijk, Spanje en Gibraltar naar Engeland wist te ontkomen en daar werd ingelijfd bij de Irenebrigade. Hij werd zelfs plaatsvervangend commandant van de Irenebrigade onder de artillerie-overste De Ruyter van Steveninck! En daarmee werd ook hij dus een deel van onze regimentstraditie!

Veteranentenuue

Een hoogtepunt tijdens dat voorzitterschap van Beelaerts van Blokland was ongetwijfeld het eerbetoon in de tuin van Paleis Soestdijk, georganiseerd ter ere van de 70e verjaardag van Prins Bernhard in 1981. Aangezien de prins geen uniform meer mocht dragen (een gevolg van de zogenaamde Lockheed affaire) en zei dat hij in een grijze broek met donkere blazer zou komen, verzocht Beelaerts alle deelnemers hetzelfde te doen. Het eerbetoon werd daarna elke vijf jaar herhaald en het tenue van toen is de basis van het tegenwoordige veteranentenuue.

In de eerste Vaandeldrager, van maart 1985, het blad van de Vereniging van Oud Strijders van de Irene Brigade, schreef voorzitter Beelaerts het eerste voorwoord. Hij stond mede aan de basis van ons tegenwoordige regimentsblad.

In 1987 gaf hij in Breda de voorzittershamer door aan Generaal-majoor van de Koninklijke Luchtmacht b.d. Rudi Hemmes en werd daarna benoemd tot Erevoorzitter van de vereniging.

Cavalerieofficier

Waarom nu deze terugblik op leven en carrière van deze bijzondere oud-cavalerieofficier? Ik moest aan hem denken tijdens het kennismakingsinterview dat ik mocht hebben met onze regimentscommandant en dat u kunt lezen in deze Vaandeldrager.

Luitenant-kolonel der Fuseliers Nico Boom “groeide

op” als cavalerieofficier en droeg tot begin september de bekende zware baret. Hij is de eerste cavalerist die ons parate Fuseliersbataljon en het gehele Garderegiment mag gaan aanvoeren. Maar dus zeker niet de eerste cavalerist die een rol heeft gespeeld in de traditie van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene! Er zijn er meer geweest, waaronder Jan Beelaerts, die het prachtig zou hebben gevonden, die commando-overdracht op 20 september jl. Overigens: deze is alweer een tijdje geleden, maar op de achterzijde van deze Vaandeldrager vindt u er een foto-impressie van.

Ik wens u veel leesplezier met deze decembereditie van ons regimentsblad. Tevens wens ik u, namens de gehele redactie, mooie feestdagen en hopelijk zien we elkaar weer terug in het nieuwe jaar, mogelijk al tijdens de regimentsjaardag aan het begin van 2014!

Errata

In Vaandeldrager 107 zijn door omstandigheden pas zeer laat de foto's van de Rode Draad ter beschikking gekomen. Daardoor konden de bijbehorende teksten niet meer tijdig worden geverifieerd en zijn er een aantal jaartallen foutief vermeld. Hieronder staan de juiste jaartallen:

Binnenzijde voorblad, rechter foto:
1991 moet zijn 1994.

Blz 7: 1993 moet zijn 1994.

Blz 9, linker foto: 1994 moet zijn 1995.

Blz 11: 1994 moet zijn 1992.

Blz 13: 1994 moet zijn 1995.

Van de Regimentscommandant

Door Nico Boom, Luitenant-kolonel der Fuseliers

Regimentsgenoten,

Dit is voor mij de eerste keer dat ik mij tot u richt. Op 20 september heb ik het regiment van Henk de Boer overgenomen. Het was een mooie ceremonie, waar op stijlvolle wijze afscheid is genomen van de scheidende regimentscommandant. Daarbij was het voor mij ook een indrukwekkend moment, waarbij ik mij besepte dat dit een prachtig regiment is met een sterke korpsgeest en een rijkdom aan tradities. Ik ben er dan ook trots op dat ik de komende jaren uw regimentscommandant mag zijn. Als een officier, die als buitenstaander binnen het regiment is gekomen, voel ik mij thuis en opgenomen. Daarvoor dank ik u allen.

Wat mij direct is opgevallen, is de professionele houding van de eenheid, de gedrevenheid van het personeel, maar vooral de trots van alle Fuseliers op hun bataljon en hun regiment. Dit zijn naar mijn mening essentiële pijlers onder een goede operationeel inzetbare eenheid. Voor het staande deel van het regiment geldt echter, dat de gevolgen van bezuinigingen en reorganisaties binnen de krijgsmacht ook aan ons niet voorbij zullen gaan. Wij kunnen het ons echter niet permitteren om achterover te leunen en te somberen over datgene dat over ons wordt afgeroepen. Het verleden is niet meer te beïnvloeden. Onze energie moeten wij steken in datgene dat in het verschiet ligt. Daarover later meer.

Op 25 september was ik aanwezig als genodigde bij de reünie en herdenking van het 3e Indië-bataljon op de Harskamp. Als jongste zoon van een KNIL-officier, kon ik mij goed verplaatsen in de verhalen van deze groep oud-strijders, die na de Tweede Wereldoorlog in het voormalig Nederlands Indië hebben gediend. Wel besepte ik dat het aantal oud-strijders dat nog kan deelnemen aan deze reünie met de jaren aanzienlijk terug loopt en dat de organisatie voor een groot deel op de schouders van hun kinderen rust. Als regimentscommandant vind ik het belangrijk dat ik waar mogelijk de reünies van het 3e Indië-Bataljon kan faciliteren. Dit kan gedurende de gezamenlijke jaarlijkse herdenking van de andere Indië-Bataljons. Uiteraard zal ik, een eventuele wens van het 3e Bataljon om de reünie toch zelf op de Harskamp te organiseren, respecteren. Ik spreek echter de hoop uit dat ik u allen vanaf 2014 op een gezamenlijke reünie van alle Indië-bataljons van ons regiment mag welkom heten.

Gedurende de maand oktober heeft het bataljon zich vooral geconcentreerd op vier belangrijke activiteiten. De eerste week van oktober stond in het teken van het schieten op groepsniveau op het ISK de Harskamp en op de schietbanen van Haltern in Duitsland. Hier zijn diverse gevechtsschietoefeningen uitge-

voerd. De tweede en derde week van de maand heeft een deel van het verkenningspeloton, onder leiding van de Eerste-luitenant Kant, het bataljon vertegenwoordigd gedurende de “Cambrian Patrol” in Wales. Een zeer zware wedstrijd waar verkenningseenheden van diverse landen onder uiterst zware omstandigheden zijn getest op een veelheid van onderwerpen. Het team is onder andere beoordeeld op zijn vakken-nis, fysieke en mentale gehardheid, discipline en leiderschap. Van de meer dan 100 deelnemende teams viel 30% uit, zonder de eindstreep te halen. Een zilveren medaille is dan ook iets waar het team zeer trots op mag zijn. Vermeldenswaardig is overigens dat géén van de teams in deze batch zich heeft gekwalificeerd voor een gouden medaille.

Van 14 tot 25 oktober heeft de C Compagnie onder leiding van Kapitein Marco Kroon het bataljon op uitstekende wijze vertegenwoordigd gedurende een Belgische schietoefening in Bergen-Hohne. Ook heeft de C Compagnie daarbij deelgenomen aan een Nato-Certificeringsoefening van het Franstalige bataljon “Chasseurs Ardennais” van de Belgische Medium Brigade. Onze S2, Kapitein Sven van der Haas, heeft gedurende de oefening opgetreden als liaison-officier bij het Belgische bataljon. Ondanks dat het uitdagend is om binnen een Franstalige eenheid te opereren, werd ook helder dat er op veel punten overeenkomsten zijn tussen het Nederlandse en Belgische optreden. Tot slot heeft de A Compagnie in week 43 zijn voorbereiding afgesloten voor de taak van “Compagnie in de West” (CIDW). Hier werd geoefend op aspecten die te maken hebben met samenwerking met civiele instanties zoals: politie, brandweer en gemeentelijke bestuursorganen. De A Compagnie is eind november voor 4 maanden naar Curaçao vertrokken om daar te oefenen. De compagnie kan echter ook bij eventuele grote calamiteiten én een bijstandsverzoek van de civiele autoriteiten op Curaçao worden ingezet.

Eind oktober is ons ook door de Commandant van de 13e Gemechaniseerde Brigade, Brigadegeneraal

van Keulen, medegedeeld welke gevolgen de reorganisatie van de Landmacht voor de Brigade heeft. Op hoofdlijnen betekent dit dat de 13e Gemechaniseerde Brigade zal worden omgevormd tot een gemotoriseerde brigade. De brigade zal zich daarbij in de toekomst meer gaan richten op samenwerking met Belgische en Franse eenheden. Het interesse gebied ligt daarbij op het Afrikaanse continent. Hoe het één en ander zijn beslag krijgt en hoe ons toekomstige gemotoriseerde bataljon er in de toekomst uit gaat zien, is nog niet duidelijk. Ook het tijdspad is nu nog niet bekend. Wel zullen alle rupsvoertuigen met de tijd het bataljon uitstromen en zullen wij ons moeten richten op een ander type operaties. Daar over zal ik u in de komende tijd verder berichten.

Van 8 tot en met 11 november heeft een detachement van het bataljon, Kolonel b.d. Tony Herbrink en de heer Max Wolff mogen begeleiden bij de herdenkingen in Wolverhampton en Congleton, de oprichtingsplaatsen van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”. Wij vonden het een eer, om het regiment daar met deze oud-strijders te mogen vertegenwoordigen. Het feit dat het regiment van beide steden “The freedom of the City” heeft gekregen, vertaalde een overweldigende gastvrijheid van onze Engelse gastheren. De reis heeft in ieder geval op mij een grote indruk gemaakt.

Het jaar 2013 was, als ik terugkijk, weer een bewogen jaar, waarin het bataljon ondanks de vele uitdagingen en het overvolle programma, goed heeft gepresteerd. Daar ben ik als commandant trots op. Daarentegen zijn ons dit jaar helaas ook weer een aantal oud-strijders ontvallen. Dat is een groot verlies voor het regiment.

Wat de toekomst betreft reken ik er op dat het bataljon in het nieuwe jaar weer met goede moed, met opgeheven hoofd en met de befaamde “Fuserliementaliteit” de uitdagingen die voor ons liggen zullen aangaan. Rest mij om alle regimentsgenoten een fijn kerstfeest toe te wensen en alle goeds en gezondheid voor 2014.

6-ponder

De gevechtsgroepen beschikten over een eigen ondersteuningsgroep met onder meer 2 6-ponder antitank kanonnen. Hier te zien op de Alexanderkazerne in Den Haag in juni 1945. Dergelijke kanonnen zijn nu nog te zien bij het monument en het museum.

VERHUIZING BATALJON

Oude situatie van de bataljonsstaf, die verspreid zat over 3 gebouwen

Nadat aan het begin van het jaar de D Compagnie haar oude onderkomen verliet en intrek nam in gebouw 249, is inmiddels het gehele bataljon verhuisd. Een paar maanden na de verhuizing van de D Compagnie volgden de gevechtscompagnieën. Die zaten met hun werklocaties verspreid over 3 gebouwen en zitten nu verzameld in gebouw 250, waarbij iedere compagnie zijn eigen verdieping heeft. Als laatste stond de verhuizing van de bataljonsstaf op het rooster. De staf zat eerder eveneens verspreid over 3 gebouwen en zit sinds de verhuizing, die plaatsvond in de week van 7 oktober, op de eerste verdieping van gebouw 242. De verhuizing heeft ervoor gezorgd dat de werklocaties van het bataljon dicht bij elkaar zijn gekomen en dat er binnen en tussen de eenheden makkelijker persoonlijk kan worden gecommuniceerd.

Dat neemt niet weg dat met het vertrek van de bataljonsstaf uit met name gebouw 24, een einde komt aan een periode van 50 jaar 17 Painfbat in dat gebouw. Al die tijd was daar de zetel van de bataljonscommandant. Toch een afscheid dus, zeker omdat de gebouwen volgend jaar zullen worden gesloopt.

Om het nieuwe bataljonsgebouw te bereiken gaat u na de hoofdboort linksaf, vervolgens rechtsaf en daarna de 1e rechts. U volgt de weg met de bocht mee naar links en na 150m vindt u aan uw linkerzijde het bataljonsgebouw (gebouw 242). Auto kunt u parkeren in de daarvoor bestemde P-vakken. Voor de hoofdingang loopt u om het gebouw heen naar binnen, trap omhoog en dan linksaf door de klapdeuren heen en aan het einde van de gang vindt u de commandogroep.

Nieuwe situatie waarbij de bataljonsstaf op een verdieping van geb. 242 is gecentraliseerd

Van de Stichting Brigade en Garde

*Tekst: Kees Nicolai, Generaal-majoor der Fuseliers b.d.
Voorzitter Stichting Brigade en Garde*

Gouden Fuseliersspelden

Het is mij een genoegen u te kunnen melden, dat de VVOGFPI (Vereniging Van Officieren GFPI), tijdens de jaarvergadering op 12 september jl. wederom 2 gouden fuseliersspelden heeft uitgereikt aan mensen, die zich bijzonder verdienstelijk hebben gemaakt voor het regiment.

Uit het feit, dat er nu weer op één moment 2 spelden werden toegekend, mag u niet afleiden, dat dit een usance is geworden. Het gaat in beide gevallen om personen, die zich gedurende een reeks van jaren buitengewoon hebben ingespannen voor het Regiment. Helaas kan ik er hier slechts één noemen, omdat de tweede speld nog moet worden uitgereikt en

daar zal ik dus later nog op terugkomen.

Maar waar ik mij zeker ook zeer over verheug, is dat Harry Vleeming voor zijn jarenlange inspanningen als voorzitter van de Vereniging van de Oud-Strijders Indië-bataljons, nu op 18 september tijdens hun reünie, zijn terechte beloning heeft ontvangen.

Hoewel we hem om nog veel meer en veel belangrijker zaken herinneren, zijn de herinneringen aan zijn “op gedragen toon” uitgesproken toespraken onuitwisbaar.

Mede namens u allen wens feliciteer ik hem hiermee van harte.

Commando-overdracht

Op 20 september hebben we getuige kunnen zijn van de commando-overdracht van Lkol Henk de Boer aan Lkol Nico Boom.

Een zeer waardige en gelukkig ook droog verlopen plechtigheid, waarbij de vertrekkende regimentscommandant op passende wijze in oud regimentsmateriaal werd afgevoerd.

Ik wens de nieuwe bataljonscommandant veel succes met de opleiding naar een gemotoriseerd i.p.v. een gemechaniseerd optreden (ik onthoud me hier van verder commentaar) en wens hem daarbij veel krijgsmansgeluk. Ik wens hem als regimentscom-

mandant vooral ook een plezierige confrontatie met dit voor hem tot voor kort onbekende regiment. Wij zijn niet eenkennig en geven u op voorhand ons vertrouwen.

Beste wensen

Tot slot rest mij niet anders, dan het regiment en alle regimentsgenoten, de leden van het Genootschap en allen, die hen lief zijn, prettige feestdagen en een voorspoedig 2014 toe te wensen.

Volo et Valeo

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene en de Indië Bataljons GRPI.

Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Mogen zij rusten in vrede!

VOSKNBPI

L.P. Klouth

10 oktober 2013

Canberra, Australië

Vierde bataljon GRPI

F. van der Heijden

3e Cie

10 oktober 2013

Dinther

Zevende Bataljon GRPI

J. H. Kloek

1e Cie

31 oktober 2013

Leiderdorp

Mevr. H.A.L. Brummel-Gienger,
echtgenote van T. Brummel

1e Cie

3 november 2013

Maartensdijk

Wolverhampton

Een bezoek van Koningin Wilhelmina aan het kamp in Wolverhampton, eind 1941. Hier is ze in gesprek met Ritmeester Beelaerts van Blokland, commandant van de verkenningsafdeling (Recce). De donkere baret is dan net ingevoerd.

Ack-ack

De Brigade had ook een eigen sectie tegen luchtdoelen, anti aircraft (ack-ack). Deze bestonden uit een affuit met twee Brenmitrailleurs, gemonteerd op een Fordson vrachtwagen. Te zien in het museum!

KENNISMAKINGSINTERVIEW MET REGIMENTS- EN BATALJONSCOMMANDANT LUITENANT-KOLONEL DER FUSELIERS NICO BOOM: ALS FUSELIER IN HET ZADEL!

Door Hans Sonnemans

Wie is Nico Boom?

“De trotse vader van dochter Evi, getrouwd met Arina.” Hij werd op 2 februari 1965 geboren in Den Haag, in een groot, warm gezin, met zes kinderen. Zijn vader was KNIL-officier. Het was van kleins af aan duidelijk dat hij van plan was om in de (militaire) voetsporen van zijn vader te treden.

Evenals een overste met een nat pak

Na de lagere school, zoals de basisschool toen nog heette, begon hij op het Christelijk Gymnasium Sorghvliet in Den Haag. “Mijn EQ was echter groter dan mijn IQ” zoals hij zelf zegt, ofwel de aandacht voor de studie was op dat moment zodanig dat de studie moest worden voortgezet aan de HAVO en niet meer op het gymnasium. Uiteindelijk heeft hij eind-examen gedaan op het Eerste Vrijzinnig Christelijk Lyceum, de school waar ook de Prinsen van Oranje hun studie carrière begonnen.

Hoe is hij in militaire dienst terecht gekomen?

Na het behalen van zijn HAVO diploma, besloot hij zijn dienstplicht te gaan vervullen. In 1986 startte zijn officiersopleiding bij het Opleidingscentrum Cavalerie in Amersfoort. Daarna werd hij geplaatst als (dienstplichtig) pelotonscommandant (PC) bij 41 Tankbataljon in het Duitse Hohne en beëdigd bij het Regiment Huzaren Prins Alexander.

In 1988 ging hij over naar de beroepsopleiding aan het OCOSS in Breda; er volgden hierna diverse functies binnen de Cavalerie. Na zijn commando over een Leopard II -eskadron, verliet hij in 1999 (tijdelijk) de parate cavalerie en ging aan de slag bij de Haagse staf en wel bij de Centrale Dienst Personeel en Organisatie op de Frederikkazerne. Eerst aan het

werk, waarna een aantal studies volgden, namelijk HEAO Management, Economie en Recht en daarna Bedrijfseconomie. Aansluitend volgde hij de KMA II en zijn promotiejaar aan de KMA is dus 2003 (in de rang van majoor).

In 2004 volgde de stafdienstopleiding en hij ging aan de slag als majoor Hoofd Sectie 2/3 bij 101 Tankbataljon in het Duitse Seedorf. In die periode was hij betrokken bij de opzet en opstart van 45 Pantserinfanteriebataljon in Ermelo. Manoeuvreetreden in teamverband is hem dus niet vreemd, want: “tijdens de Koude Oorlog, maar ook daarna, deden we niet anders in Duitsland”.

In 2006 werd hij geselecteerd voor de studie Hogere Defensie Vorming (voorheen Hogere Militaire Vorming, waarvan het brevetembleem bekend stond als “de Gouden Zon”) aan het Instituut Defensie Leer- gangen (IDL). Die studie rondde hij af in 2007. Daarna ging hij aan de slag bij Bureau Behoeftestelling Manoeuvrematerieel. In 2009 werd hij uitgezonden naar Afghanistan en maakte deel uit van de staf van Generaal-Majoor Mart de Kruif (nu Luitenant-generaal en Commandant Landstrijdkrachten), die toen optrad als “Regional Commander South”. Hij beschrijft die uitzending als “intensief” en leerde daar goed te kunnen acteren in een veeleisende omgeving.

Daarna werkte hij op het IDL als docent operationele wetenschappen. In 2012 ging hij aan de slag bij de Directie Operaties als stafofficier bij de sectie inlichtingen(J2). Na een jaar werd hij gevraagd als Commandant 17 Painfbat GFPI.

in gesprek met oud regiments- en bataljonscommandant Brigadegeneraal J.A. van der Louw.

Was hij al bekend met traditie en historie van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene?

“Eerlijk gezegd zat die kennis niet erg diep, maar vanuit mijn eigen achtergrond, als cavalerieofficier, heb ik natuurlijk zeker gevoel voor traditie en historie meegekregen. Het gevoel daarvoor is dus zeker aanwezig en dat is een goed begin!”

“Een interessant detail is wel dat wijlen Generaal-majoor der Fuseliers Theo van Besouw (oud-Brigademan, oud-compagniescommandant bij 4 GRPI en oud-bataljons- en regimentscommandant GFPI) goed bevriend was met mijn vader. Ze leerden elkaar kennen in 1959 tijdens hun gezamenlijke studie aan de Hogere Krijgsschool (HKS) en ze waren ingekwartierd op hetzelfde adres. Ik noemde hem ook “oom Theo”, zoals dat in die tijd ging. Verder draag ik een litteken op mijn voorhoofd, als souvenir van een ongelukje met een luchtdrukpistool, gevonden in de kelder van zijn huis in Harderwijk...”

Passen traditie en ceremonies nog bij een modern pantserinfanteriebataljon?

Enthousiast: “Voor mij is dat de kern van het “esprit de corps”, Door bezuinigingen zien we veel mogelijkheden op dat gebied verdwijnen. Vroeger hadden we daarvoor de officiers- of onderofficiers mess. Dat is KEK (Kantine Eetzaal Keuken ofwel de gemeenschappelijke eetzaal) en Paresto (Defensie cateraar) geworden. Er zijn steeds minder mogelijkheden om dingen samen te doen.”

“Als je niet weet waar je vandaan komt, weet je ook niet waar je naar toe gaat. Esprit de corps is voor mij een belangrijke peiler onder gevechtskracht. We moeten ons inzetten om dat vast te houden en onze Fuseliers daarmee te binden. Ze moeten daar het belang van inzien, maar daarvoor moet je eerst je officieren en onderofficiëren daar in “opvoeden”. Ook tijdens de pantserinfanterie-functieopleiding (PFO) van onze Fuseliers wordt les gegeven in traditie en geschiedenis. Daar hoort ook het regimentslied en onze band met de oud-strijders bij.”

Heeft hij als regimentscommandant ambities en doelen in de komende periode?

Zonder nadenken: “Zeker!” Aansluitend op de eerder genoemde “opvoeding” krijgen officieren een opdracht voor de zogenaamde “rode padden test” (een verwijzing naar de rode patjes achter het regimentseembleem voor jonge officieren die nieuw zijn bij het bataljon/regiment, red.) als een verdieping in regimentsgeschiedenis. Uiteindelijk geven ze hierover een presentatie aan de regimentscommandant. “Ik stel me zo voor dat er ook namen geprikt kunnen worden van regimentsleden, waarover die officieren dan een biografie samenstellen.”

Begraafplaats Jefcock Road Wolverhampton

Verder wil hij 3 GRPI graag een hand reiken en deze Indiëveteranen meer betrekken bij het regiment. “In gesprekken met hen wil ik graag horen wat we voor hen kunnen doen”.

“Ook wil ik me graag verder verdiepen in de tradities en geschiedenis van regiment. Het is immers een fundament onder de eenheid. Ik wil daar graag de tijd aan besteden die ik vind dat het verdient. De dagelijkse zaken eisen echter nog veel tijd en aandacht, dus ik hoop dat ik dat goed kan invullen in de komende tijd.”

Weet hij al zonder kaart de weg te vinden in Normandië en is hij bekend met het lokale drankje Calvados?

“Bekend in Normandië ben ik zeker. Iedere militair moet daar zijn geweest, vind ik. De musea en stranden zijn daar dus al bezocht.” En Calvados? De reactie van dochter Evi zegt al genoeg. Op de vraag door haar schooljuffrouw: “hoe was het?” - de commando-overdracht dus -, was haar reactie: “Mijn vader heeft voor de rest van zijn functie genoeg wijn en drank gekregen.” Daaronder dus ook de nodige flessen Calvados!

*Inspectie
Een inspectie door een Britse generaal in 1941, in het midden brigadecommandant Kolonel Phaff. De verkenningsafdeling staat aangetreden. De verouderde pantserwagens werden in de jaren daarna vervangen door moderner materieel.*

De derde dinsdag van september staat weer op het programma. Dit keer voor het eerst met onze nieuwe Koning en ondanks de bezuinigingen wordt deze dag volgens de tradities aangekleed door Defensie. De Fuseliers staan zoals altijd op het Binnenhof in de ereafzetting; dit jaar is het de eer aan de C Compagnie.

Fuseliers in de ereafzetting

Om het er op Prinsjesdag zo strak mogelijk uit te laten zien worden de voorbereidingen al vroeg getroffen. Zo stond vóór het zomerverlof wapenexercitie op het programma bij de pelotons van de C Compagnie. Na het zomerverlof worden de exercitielessen compagniesgewijs aangelopen. Dit, nadat de ceremoniële tenues (CT) gepast zijn, zodat schoenen en helm gebruikt kunnen worden met oefenen. Nadat alles klopte is de gehele ceremonie met de exacte tijden twee keer gerepeteerd.

's Morgens vroeg op 17 september komt de compagnie aan bij het ADO-stadion in Den Haag. Na een bak koffie worden de CT's aangetrokken en geïnspecteerd. De detachementen stellen op naast het veld in het stadion en verplaatsen naar buiten. Hier staan de Grenadiers, Jagers, Mariniers en Fuseliers om de vaandels in te laten treden. Als dat is gebeurd gaat iedereen per bus naar de startlocatie voor de verplaatsing te voet naar het Binnenhof. Samen met de Jagers starten om 12.00 uur de Fuseliers in de Parkstraat. Ook dit keer is er ondanks het slechte weer veel publieke belangstelling langs de route. Bij aankomst op het Binnenhof verplaatst ieder detachement naar zijn eigen locatie en komen de Fuseliers zuid, tegenover de Jagers, te staan om zo de ereafzetting op het Binnenhof compleet te ma-

ken. Gedurende de ceremonie is Luitenant-kolonel de Boer, bataljonscommandant van de Fuseliers op dat moment, "commandant Binnenhof". Iedereen krijgt het commando "presenteer geweer", de Gouden koets rijdt het Binnenhof binnen, voorafgegaan door de Grenadiers. De Gouden Koets stopt voor de Ridderzaal waar de Koning en Koningin naar binnen gaan om de Troonrede voor te lezen. Deze is te horen op het Binnenhof waardoor het korter lijkt te duren dan met het repeteren. Er wordt "leve de Koning! Hoera! Hoera! Hoera!" geroepen en de terugverplaatsing wordt gestart.

Eerst komen de Grenadiers over het Binnenhof, gevolgd door de Gouden Koets met onze Koning en Koningin. De Mariniers verlaten daarna het Binnenhof, gevolgd door de Jagers en Fuseliers. Aangekomen op de Parkstraat worden de wapens in de kisten gedaan en vertrekt de bus richting het stadion, waar alle eenheden weer opstellen, voor het ceremonieel uittreden van de ingedeelde vaandels. Ook worden daar de CT's ingeleverd, waarna iedereen richting de bussen gaat om terug te keren naar de kazerne.

In de bus horen we wat de gevolgen van de bezuinigingen voor de Landmacht gaan worden, er wordt o.a. een pantserbataljon opgeheven en een kazerne gesloten. Deze besluiten zijn weer terug gedraaid en inmiddels is het plan om de 13e Brigade gemotoriseerd te maken.

Gemechaniseerd of gemotoriseerd; volgend jaar staan de Fuseliers weer op het Binnenhof!

Fuseliers verlaten het Binnenhof

ONDEROFFICIERENDAG EN REGIMENTSONDEROFFICIERENDINER 2013

*Door Adjudant-onderofficier Charrel van Sambeek,
bataljons- en regimentsadjudant*

Op 10 okt zijn alle onderofficieren van het bataljon bijeengekomen in de filmzaal om deel te nemen aan de jaarlijks terugkerende onderofficierendag.

In de ochtend zijn de volgende onderwerpen aan bod gekomen:

- voorlichting loopbaanbegeleider
- voorlichting FST (fire supportteam) binnen bataljon
- voorlichting PFO (pantserinfanterist functieop-leiding)
- begeleidingsboom onderofficieren binnen bataljon
- O&T (opleiden en trainen) binnen bataljon

Na een lunchbuffet in gebouw 150 hebben we een presentatie gekregen van Adjudant b.d. Paul van Oosterhout over de onderofficieren in de internationale setting en de culturele diversiteit binnen de NAVO.

Om 15.00 uur hebben we de algemene ledenvergadering geopend. Helaas waren niet alle bestuursleden aanwezig en omdat de penningmeester een aantal weken op cursus was hebben we het financiële verslag niet behandeld en is afgesproken dat we dit punt gaan behandelen tijdens de R.O.O.V. bijeenkomst op 19 dec 2013.

Na de algemene ledenvergadering zijn in de regimentsbar alle nieuwe onderofficieren verwelkomd en zijn de aanwezige onderofficieren die het bataljon hebben verlaten bedankt voor hun inzet en mooie tijd bij het bataljon. Onder toeziend oog van onze regimentscommandant Lkol Boom zijn de nieuw geplaatste onderofficieren ingedronken in het Regiment door het ad fundum ledigen van de welbekende “Van Groenestein beker”.

Na dit officiële gedeelte zijn alle onderofficieren zich gaan omkleden en om 18.00 uur vertrokken we naar Hoogeloon, waar we bij partycentrum De Biestheuvel hebben genoten van een gezellige avond. Het lopend dinerbuffet en de casinospelen werden bij iedereen goed ontvangen en omstreeks 23.00 uur zijn we naar de kazerne verplaatst. Omdat iedereen nog in de stemming was, hebben we een afzakkertje genomen in onze regimentsbar. Later bleek dat dit afzakkertje tot in de late uurtjes geduurd heeft, maar ondanks de schrale uurtjes slaap stond iedereen de volgende dag toch weer paraat.

KOORDUITREIKING EN BEËDIGING; WAAROM IN HEDEL?

Door Eerste-luitenant J. van Laarhoven

Hedel, vaandelplaats van 17 Pantserinfanteriebataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene en verbonden aan de A “Tijger” Compagnie. Op vrijdag 1 november 2013 vond in dit dorpje, gelegen aan de Maas, de koorduitreiking en beëdiging plaats van nieuw geplaatst personeel binnen het regiment. Maar, zoals de titel van dit artikel aangeeft, waarom in Hedel? Alle Fuseliers weten dat Hedel een vaandelplaats is van het regiment, maar waarom het een vaandelplaats is, is nog voor velen onbekend. Voor dat er op de dag zelf wordt teruggeblikt, worden we eerst even historisch in hetzelfde plaatje gebracht.

De gevechten om Hedel

Om antwoord te geven op deze vraag, moeten we terug blikken naar de Tweede Wereldoorlog. Specifiek naar April 1945. Daarnaast is het van belang om te weten dat Hedel aan de rivier de Maas ligt. Noord van rivier was in handen van de Duitsers. Het Zuiden in handen van de geallieerden. De rivier zelf was dus niemandsland en geen van beide partijen had in de maanden voor april '45 een poging gedaan om hier verandering in te brengen.

Het afleggen van de eed of belofte met de hand op het Vaandel

Na inlichtingen te hebben verzameld besloten de geallieerden om in de nacht van 22 op 23 april de Maas te overschrijden. De opdracht was om bruggenhoofden te creëren bij Velddriel en Hedel. Een Brits bataljon nam Velddriel voor haar rekening. De Prinses Irene brigade ging naar Hedel. Aansluitend moest er vanuit Hedel contact worden gemaakt met de Britten in Kerkdriel om zo het bruggenhoofd uit te bouwen. Totaal hadden ze vier aanvalsbotten en deze konden

allemaal ongeveer een peloton vervoeren. Daarnaast hadden ze artilleriesteun ter beschikking.

Uit verkenningen bleek dat een frontale aanval compleet kansloos was, dus besloten ze Hedel te omvatten en Hedel vanuit de rug binnen te vallen. Dit verliep ook volgens plan en de Nederlanders onderonden geen tegenstand. Aansluitend gingen 2 patrouilles contact maken met de Britten in Kerkdriel. Ze kwamen in contact met de Duitsers. Al snel bleek dat de Britten niet succesvol waren, maar de Nederlanders moesten Hedel vast blijven houden. Een aanval van de Duitsers vond daarna plaats. Het leidde tot hevige gevechten in de straten van Hedel, waarbij de bajonetten en handgranaten veelvuldig gebruikt werden. Door middel van uiterst precieze aanvallen van de artillerie en een heldhaftige tegenaanval van de Nederlanders wisten ze deze aanval op 23 april af te slaan. 24 april verliep vrij rustig, maar op 25 april vond er weer een aanval van de Duitsers plaats.

Na zeer hevige gevechten kwam het bevel van hogeraf, dat ze moesten terugtrekken naar de zuidoever van de Maas. Hierbij moet vermeld worden dat dit zeker niet lag aan de inzet van de Prinses Irene Brigade. Ze waren zelfs aan de winnende hand. Ze zouden steun krijgen van Britse Royal Marines, maar deze steun kwam niet, omdat dit de voedseltransporten in gevaar zou brengen. Op 26 april hield de commandant van de 116e Britse Brigade, waar de Prinses Irene Brigade onder viel, een toespraak. Hij sprak hier vol waardering over de uitvoering van de actie van de Prinses Irene Brigade.

Uiteindelijk vielen om de gevechten rond Hedel 12 Nederlandse doden en 39 gewonden. De actie rond Hedel was de laatste actie van de Prinses Irene Brigade op Nederlandse bodem, waarbij de Nederlanders in alle opzichten opgewassen waren tegen de

Oud-strijder van de Irenebrigade reikt koord uit

Duitsers. Het is een herinnering van moed en opofferingsgezindheid die voortleeft op het vaandel en het monument in Hedel. Tegenwoordig wordt daarom ook met trots teruggekeken op de gevechten in Hedel en dit gebeurt ook met name tijdens de koorduitreiking en beëdiging op deze locatie.

De koorduitreiking en beëdiging

Elke Fuselier heeft een koorduitreiking en beëdiging meegemaakt en weet dus hoe dit in zijn werk gaat. Familie, vrienden, vriendinnen en genodigden verzamelden zich in het Gelre's end, waar gezorgd werd voor een kop koffie en een broodje voor de lunch. Na een welkomstwoord en uitleg door CSM van de A Compagnie, Sergeant-majoor Borrenbergs, was het afmars richting het monument. Op deze ietwat knusse appelplaats vond de ceremonie plaats. Voor onze regimentscommandant was dit de eerste beëdiging en koorduitreiking sinds zijn aantreden. Na een toespraak van de overste en de burgemeester wist ook de Generaal-majoor Hemmes weer een mooi verhaal uit het blote hoofd over de herkomst van het koord te vertellen. Tijdens het afleggen van

Het traditionele natmaken van de koorden met een duik in de Maas

de eed en belofte moesten uiteraard weer de nodige versprekingen gecorrigeerd worden en ontbraken de telgangers bij onze enigszins nerveuze en nieuwe Fuseliers ook niet. Na de koorduitreiking, die gelukkig nog steeds door onze oud-strijders gebeurt en de gebruikelijke Calvados, konden de koordontvangers instijgen in de bus om vervolgens naar de geniekaizerne aan de overzijde van de Maas te verplaatsen. Hier was het instijgen in de boten om vervolgens het "warme" water van de Maas in te duiken. Aanslui-

tend stond er soep en een broodje klaar. De ambulance moest er nog wel even aan te pas komen, omdat de aanwezige AMV'er het even niet vertrouwdde toen een lokale fotograaf was gevallen, maar achteraf bleek dit gelukkig niets ernstigs te zijn.

Al met al een vrijwel probleemloze en succesvolle koorduitreiking en beëdiging, waarbij ruim 50 nieuwe Fuseliers een koord hebben gekregen. Ik denk ook dat het antwoord op de vraag: Waarom Hedel? nu wel duidelijk is.

Vereniging Van Veteranen GFPI

Voorzitter: Brigadegeneraal der Fuseliers Arie Vermeij, Zoutmansweg 26, 2811 ET Reeuwijk

Secretaris: Luitenant-kolonel Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact: vvvgfpi@home.nl

Penningmeester/ledenadministratie: Lucien van Groenestijn, Slakkenveen 403, 3205 GL Spijkenisse, tel. 0497-591943

Voor meer informatie: www.vvvgfpi.nl

10 JAAR VVVGFPi VOOR VERBONDENHEID TUSSEN VETERANEN

Tekst: Brigadegeneraal der Fuseliers, Arie Vermeij, voorzitter Vereniging Van Veteranen GFPI

In deze rubriek vindt u verenigingsnieuws over de VERENIGING VAN VETERANEN GFPI en besteden we dit keer extra aandacht aan een aantal reünies en de uitreiking van "The Chapel of the Four Chaplains" aan Generaal-majoor van de Koninklijke Luchtmacht b.d. Rudi Hemmes.

Band tussen veteranen

Het blijft één van de belangrijkste doelstellingen, waarvoor wij - inmiddels 10 jaar geleden (11 november 2003) - de VVVGFPi hebben opgericht: DE VERBONDENHEID TUSSEN VETERANEN en daaraan gekoppeld uiteraard erkenning en waardering. Als je met een groep kameraden een missie hebt uitgevoerd en je daarna weer aan de slag gaat in de burgermaatschappij, denk je in eerste instantie nog niet aan de behoefte om contact te blijven houden. Maar ervaringen van de VOSKNBPI, de VOSIB en ook mijn persoonlijke ervaring met UNIFIL (Libanon) leren ons, dat je die contacten wel meteen moet organiseren, anders kun je elkaar later niet meer terugvinden, als je er wel behoefte aan hebt. Dus help ons en elkaar met het opbouwen en up-to-date houden van adresbestanden, die o.a. heel nuttig zijn bij het organiseren van reünies. En we zien het afgelopen jaar steeds meer de behoefte opkomen aan reünies, zoals C Compagnie IFOR-2, VOSKNBPI, SFOR-13, A Compagnie KFOR, VOSIB, Battlegroup 2 Uruzgan, etc. Mochten er nog meer mensen of eenheden zijn, die het idee hebben om een reünie te organiseren, neem contact met ons op voor ondersteuning, samenwerking, etc.

Goed nieuws uit Uruzgan

Ter afsluiting van een belangrijk deel van onze ISAF-taak in Uruzgan is, na een transitieperiode van bijna een jaar, op 28 oktober jl. de verantwoordelijkheid voor de veiligheid in Uruzgan daadwerkelijk overgedragen door de Australiërs aan de ANA en ANP (Afghaanse leger en politie). Leger en politie zijn naar Afghaanse normen nu in staat om de taken in het kader van de veiligheid nu zelfstandig uit te voeren. Hierover is in de Afghaanse media positieve berichtgeving; helaas lezen we daar weinig over in de Nederlandse of Westerse media. Via de Westerse media vernemen we over Afghanistan meestal met name de negatieve afwijkingen van het normale leven, de opbouw in het land en ISAF. Dit is momenteel zichtbaar in de Westerse media doordat ongeveer slechts een kwart van de berichten neutraal of positief is en driekwart negatief. Gelukkig hebben de Afghanen een ander beeld, want circa tweederde van de berichten in de Afghaanse en regionale media is positief of neutraal over de ontwikkelingen in Afghanistan en slechts éénderde negatief. Samengevat, kunnen we stellen dat onze taak in Uruzgan tot een goed einde is gebracht.

Regimentsjaardag 10 jan 2014

Wij nodigen u uit om deel te nemen aan de herdenking, regimentscross, lunch en borrel ter gelegenheid van de viering van de regimentsjaardag op vrijdag 10 januari 2014. Deelname aan de onderdelen naar eigen keuze is uiteraard vrij en gratis; weer een mo-

ment om elkaar te ontmoeten. Het hele programma vinden jullie elders in dit nummer en op de website.

Nuldelijnshelpers

In De Vaandeldrager van juni hebben wij uitgelegd wat nuldelijns zorg betekent; kort samengevat is dat laagdrempelige hulp aan veteranen met problemen door bekende veteranen, die samen met ons op uitzending zijn geweest en er voor zijn opgeleid. Afhankelijk van de ernst en de aard van de klachten kunnen zij je verder helpen naar een professionele specialistische hulp indien nodig. De namen van onze nuldelijns helpers zijn Dominee Albert van der Velden, de Aalmoezeniers Jan van Lieverloo, Jeffrey Vincentie en Marco Spies en Sergeant-majoor b.d. Martin Faas; hun contactinformatie is te vinden op de website.

Reünie ISAF Battlegroup 2, Deh Rawod

(door Majoor Patrick Diesch)

Donderdag 26 september 2013, de eerste reünie van Battlegroup 2 Deh Rawod. Deze reünie was uniek in zijn soort, aangezien de reünie werd georganiseerd voor ál het personeel werkzaam in Deh Rawod in de periode november 2006 tot april 2007. Dus naast het personeel van de Bcie en Svo-cie 17 Painfbat GFPI ook voor het personeel van NSE, Genie, Artillerie, OMLT, PRT, SMT, EOD, EOv, etc.

Na de ontvangst in de filmzaal van de Ruyter van Stevenickkazerne te Oirschot werden de reünisten welkom geheten door de oud-basecommandant, Patrick Diesch. Deze complimenteerde de reünisten; onze (nieuwe) veteranen, vanwege de grote opkomst. Het was namelijk helemaal niet makkelijk om te achterhalen wie nu daadwerkelijk op Deh Rawod had gezeten (en hoe ze nu te bereiken waren!) en dat terwijl we pas 6 jaar geleden terug kwamen van deze missie. Het was uiteindelijk toch gelukt om ruim 50% van de gehele populatie bijeen te krij-

gen. Ook was het verrassend om te zien dat, van de aanwezige reünisten, ongeveer 50% de dienst al had verlaten (en dat een aantal nog geen veteranenpas had; wel aanvragen dus!). Vervolgens nam de toenmalige Commandant B Compagnie, Lenny Hazelbag, het woord en heeft hij toelichting gegeven op de huidige ontwikkelingen in Deh Rawod. Ook liet hij een film zien van Australische militairen die bezig waren met het ontmantelen van Camp Hadrian; onze base is niet meer! Daarnaast werd ook stilgestaan bij de 3 collega's die in de periode na terugkeer van uitzending zijn overleden: Sjaak van Ginderen (CSM), Ron Berkouwer (Ehd 8) en Roger de Laat (EOD).

Aansluitend aan het informatieve deel hebben we nog een foto XXL gemaakt en zijn we vervolgens naar de regimentsmess "Congleton" gegaan. Hier is veel en lang met elkaar gesproken onder het genot van een hapje en drankje. Een geweldig goede barbecue en voldoende gerstenat, deels gesponsord door het Veteranen Instituut (met dank aan de secretaris VVVGFI, Lkol Andy van Dijk). De reacties waren zeer positief. De reünie voor de gehele Deh Rawod populatie was heel goed bevallen, ze hebben immers ook gezamenlijk gewerkt en geleefd op en buiten dat kleine kamp. En dat bindt! "Volgend jaar weer, majoor!" heb ik vaak gehoord. Ik moet zeggen, een jaarlijkse reünie, is moeilijk te faciliteren en misschien iets teveel van het goede. Maar we gaan er in ieder geval weer een organiseren in 2017, wanneer we 10 jaar terug zijn van deze missie.

In de tussentijd gaat onze zoektocht naar de andere Deh Rawod-gangers gewoon door. Mocht u nog een collega tegenkomen, die niet op de reünie is geweest, laat hem zich dan alsnog aanmelden (met adres en telefoongegevens) op: tfu2dehrawood@hotmail.com.

Tot slot wil ik graag een woord van dank uitspreken naar degenen die deze reünie mogelijk hebben

gemaakt; nl. het personeel van de Bcie 17 Painbat GFPI en in het bijzonder John van Helvert, Joris Joosten en Bert Bisschops. Zonder jullie was het nooit zo'n goed reüniefest geworden, dank!

Reünie A Compagnie KFOR-2

Op 25 oktober heeft de reünie van KFOR-2 plaats gevonden in de regimentsmess Congleton. Een oproep op Facebook heeft uiteindelijk geresulteerd in een zeer gezellige reünie met 53 deelnemers.

Om 16.00 uur waren de eerste reünisten al aanwezig.

Om 18.00 uur startte de BBQ en vervolgens een zeer gezellige avond met veel herinneringen en sterke verhalen. De gezichten waren hetzelfde, sommige buiken wat voller. Om 01.45 uur werd Congleton afgesloten en konden we terug kijken op een zeer geslaagde reünie met een perfecte ondersteuning van het regiment en de LFD. Er wordt nog geëvalueerd of het een 2- of 5-jaarlijkse reünie moet worden, maar dat de reünie nu op regelmatige basis wordt gehouden, staat vast.

Reünie VOSIB

De reünie van vier (van onze vijf) Indiëbataljons werd op 18 september voor het eerst georganiseerd door de VVVGFP. Ruim 200 oud-strijders hebben genoten van een waardige herdenking, een heerlijke lunch en een gezellige borrel. Kortom een prima programma met de elementen waarvoor we een reünie organiseren: herdenken, bijpraten en met elkaar in contact blijven. Een meer uitgebreid verslag is te lezen in de rubriek van de bataljons van de VOSIB.

Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes onderscheiden met Chapel of the Four Chaplains Award

Op 19 september 2013 werd onze generaal in Den Haag onderscheiden als lid van de "Legion of Honor from the Chapel of Four Chaplains", een eerbetoon aan personen die zich op buitengewone wijze en onvoorwaardelijk ten dienste hebben gesteld aan de gemeenschap, het land, of de mensheid, zonder acht te slaan op ras, religie of gezindte. De generaal kreeg het bijbehorende certificaat en de draagspeld uit handen van Brigadegeneraal b.d. Hein Scheffer, voorzitter van het Veteranen Platform, dat om de twee jaar een selectie maakt uit de binnengekomen voordrachten voor deze Award. De uitreiking geschiedde tijdens de bijeenkomst van het Algemeen

Bestuur van het Veteranen Platform in Den Haag, in mijn aanwezigheid namens het bestuur van onze Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene, dat generaal Hemmes had voorgedragen. Bij deze uitreiking werd ook zijn echtgenote Madeleine behoorlijk in de bloemen gezet, als waardering voor haar enorme steun en toewijding aan alles wat de generaal de afgelopen jaren heeft gedaan.

Engelandvaarder Rudi Hemmes nam deel aan de bevrijdingsoperaties van West-Europa als lid van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, hij eindigde zijn militaire loopbaan als Generaal-majoor van de Koninklijke Luchtmacht. Hemmes kreeg de Amerikaanse onderscheiding met name voor zijn grote verdiensten voor de Nederlandse veteranen. Zo heeft hij zich tientallen jaren ingezet voor de Vereniging Oud Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene (VOSKBNPI). En vanaf 1995 heeft hij een belangrijke rol gespeeld in het samenwerken van "oude en jonge" veteranen en met het opzetten van jonge veteranenverenigingen. Hij was de stuwende kracht om veteranenverbanden met veel ouderen in hun geledingen van de Brigade Prinses Irene en het Garderegiment Fuseliers bestuurlijk en praktisch te ondersteunen en onder te brengen

in één overkoepelende vereniging. Dit resulteerde in 2010 in de oprichting van de VVVGFI. Behalve voorzitter van de Vereniging Oud Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, was Rudi Hemmes ondermeer voorzitter van het Prinses Irene Fonds (voor oud-strijders die hulp behoeven), van het Genootschap Engelandvaarders en van de Stichting Samenwerkend Verzet 1940-1945. Vooral in de laatste vier met name genoemde voorzitterschappen die hij nog steeds bekleedt, heeft zijn optreden zich gekenmerkt als onbaatzuchtige dienstverlening voor veteranen.

De Chapel of Four Chaplains Award is ingesteld ter nagedachtenis van het onbaatzuchtige optreden van vier geestelijke verzorgers aan boord van het Amerikaanse troepentransportschip "Dorchester" tijdens de Tweede Wereldoorlog. Toen hun schip op februari 1943 door een Duitse onderzeeër op de Atlantische Oceaan was getorpedeerd en het schip zinkende was, traden de vier geestelijken (een katholiek, een joodse en twee protestantse) resoluut op en kalmeerden zij de angstige bemanning en deelden ze met precisie reddingvesten uit. Toen de voorraad op was trokken ze hun eigen vesten uit en gaven die aan jonge soldaten, die hun vest kwijt waren. Van de 900 opvarenden kwamen er 668 om, waaronder de vier geestelijken. Ter nagedachtenis van dit heldhaftig onbaatzuchtige optreden werd in Pennsylvania een herdenkingskapel gebouwd met een ronddraaiend drie-geloven altaar en een afbeelding van de vier

geestelijken in het middelpunt van de Dorchester-ramp. President Truman wijdde op 3 februari 1951 deze Chapel of Four Chaplains in. Sinds de inwijding worden burgers en militairen uit alle lagen van de bevolking geëerd met de prestigieuze titel "Legionaire of the Chapel" met als unieke bijzonderheid, dat de namen van de ontvangers van "The Legion of Honor Membership Award" voor eeuwig in de registers van de Chapel worden bijgeschreven. Tot op heden is slechts aan een beperkt aantal Nederlanders deze eervolle Award toegekend.

Kopij

Zijn er leden die iets te vertellen hebben over hun huidige of inmiddels afgesloten uitzending of over hun vervolgloopbaan buiten defensie, stuur een goed verhaal met een paar foto's naar onze secretaris. Mocht je niet zo'n schrijver zijn, meld je dan gerust aan voor een interview.

Breng een nieuw lid aan en je krijgt een uniek cadeautje!

Ten slotte is ons ledental inmiddels gestegen tot bijna 650 betalende leden, maar we vertegenwoordigen circa 6000 (jonge) veteranen, dus word betalend lid. Dan kunnen wij onze stem in de belangenbehartiging nog duidelijker laten klinken. Wil je jezelf of iemand anders aanmelden als lid van de VVVGFI, kan dat bij onze secretaris vvvgfi@home.nl of surf naar onze website www.vvvgfi.nl. Op onze website kun je via het gastenboek, of de links mogelijk ook je 'oude kameraad' terugvinden, artikelen over uitzendingen lezen en foto's bekijken. Afsluitend nog een allerlaatste verzoek van onze ledenadministratie; geef a.u.b. je nieuwe adres door als je verhuist.

Prettige Kerstdagen en een voorspoedig 2014 toegewenst

Als we onze doelstellingen van het afgelopen jaar tegen het licht houden, dan kijken we als bestuur weer terug op een nuttig en succesvol verenigingsjaar. We spreken de hoop uit dat jullie de tijd vinden om dit nummer op je gemak te lezen en dat het jullie ook wat inspiratie oplevert om wat onbaatzuchtiger met je omgeving om te gaan en dus wat meer voor je naaste en bijvoorbeeld een medeveteraan te doen. Dit zou mogelijk tot goede voornemens kunnen leiden zoals, het organiseren van een reünie in 2014, het bijwonen van de VVVGFI-reünie die komend jaar op een vrijdag in mei wordt gehouden, of het stimuleren of helpen van een veteraan met problemen om in contact te komen met onze nuldelijns helpers.

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Voorzitter: Generaal-majoor b.d. R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage

Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom

Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan:

Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres:

nellekeswinkels@onsbrabantnet.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857.

Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.

Website: www.prinsesirenebrigade.nl

“WETENSWAARDIGHEDEN VAN ONZE VERENIGING”

Tekst: Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”

Na een mooie zomer met welverdiend verlof stonden alle Fuseliers weer geheel paraat en was er voor onze Oud-Strijders weer van alles te beleven.

Regimentsmaaltijd

Op 12 september werd door de Officiers Vereniging van ons Regiment weer een zeer geslaagd Regimentsdiner georganiseerd, waarbij het altijd goed is om veel oude makkers te ontmoeten. Helaas zijn er van onze Vereniging niet zoveel meer aanwezig.

Prinsjesdag

Op de derde dinsdag van september lieten de Fuseliers zich in Den Haag op het Binnenhof weer van hun beste kant zien. Jammer dat er in de troonrede voor de Krijgsmacht geen vrolijke noot te horen was.

Commando overdracht

Op 20 september gaf Overste Henk de Boer het commando over het Garderegiment Fuseliers over aan Overste Nico Boom. Zoals dat al jaren traditie is bieden wij de echtgenote van de scheidende commandant een “Irene broche” aan, ter vervanging van de “Irene ketting” die tijdens de commando-overdracht door de gaande echtgenote aan de komende echtgenote wordt overgegeven. Wij zijn Overste Henk de Boer dankbaar voor alles wat hij voor ons heeft gedaan en wij wensen hem en zijn echtgenote in zijn nieuwe functie veel geluk. Wij hopen hen natuurlijk nog menigmaal te mogen ontmoeten.

Overste Boom en mevrouw Boom wensen wij een heel goede tijd in Oirschot in de nieuwe functie. Wij wensen hem alle krijgsmansgeluk als commandant van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene.

Wij zijn ervan overtuigd dat de samenwerking van de overste met de Veteranenverenigingen een heel prettige zal zijn.

Herdenking Bevrijding Tilburg

Op 27 oktober werd in Tilburg herdacht dat de Prinses Irene Brigade had meegewerkt aan de bevrijding in 1944. De uitbundigheid van de bevrijde bevolking van toen is nog niet helemaal terug te vinden op de bevrijdingsdag van nu, maar er wordt aan gewerkt door de organisatoren. Wij wensen hen veel succes.

Beëdiging en Koorduitreiking

In Hedel vond op 1 november de beëdiging plaats van zojuist opgeleide Fuseliers en de koorduitreiking aan deze Fuseliers en aan nieuwe Fuseliers die bij ons Regiment waren geplaatst. Het weer werkte mee en het was een door velen zeer gewaardeerde bijeenkomst. Zoals gebruikelijk eindigde het officiële gedeelte voor de nieuwelingen in de Maas, waar hun koord werd natgemaakt. De erwtensoep en het broodje worst na afloop smaakten voortreffelijk en het drankje erna was heel gezellig.

Tot volgend jaar

Deze Vaandeldrager is weer de laatste van 2013. Ik wens u allen nog heel mooie dagen en goede feestdagen aan het eind van dit jaar. Dat de jaarwisseling voor u goed mag verlopen en dat velen in 2014 menig bijeenkomst kunnen bijwonen.

Ik kijk naar u uit!

HERDENKINGEN IN WOLVERHAMPTON EN CONGLETON OP 9 EN 10 NOVEMBER 2013

Tekst: Kolonel der Fuseliers b.d. Tony Herbrink

Zoals bekend wordt er jaarlijks in Engeland op, of rond 11 november een dodenherdenking voor gesneuvelde militairen gehouden en het einde herdacht van de Eerste Wereldoorlog, door de Britten ook wel “the Great War” genoemd en tevens voor de gesneuvelden van de Tweede Wereldoorlog. De Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene en het Garde Regiment Fuseliers Prinses Irene is daarbij in twee Britse plaatsen vertegenwoordigd, ook in 2013.

Op vrijdag 8 November om 07.00 uur vertrok een groep van 13 personen (twee oud-strijders en 11 leden van het Garde Regiment Fuseliers Prinses Irene) in twee busjes en een personenauto uit Oirschot, om op 9 November in Wolverhampton aanwezig te zijn bij de “Commemoration service” op het kerkhof aan Jeffcock Road, waar 23 Nederlandse militairen begraven zijn. Na een zonnige reis via België en Frankrijk, een donkere tunneltocht naar Engeland en een zeer natte tocht over een bijzonder grote en zeer druk bereden snelweg bereikten wij ons hotel “Goldthorn” in Wolverhampton. Een goed glas “Lager” en daarna een goede maaltijd maakten echter veel goed.

Royal British Legion

Om 21.00 uur was een detachement van de Royal British Legion, onder aanvoering van de heer Lyndon Purnell in het hotel om ons van gewenste drank te voorzien. De heer Lyndon Purnell vermeldde heel uitdrukkelijk dat alleen zijn detachement het voorrecht had de drankjes aan te bieden en te betalen. Wij, Nederlanders, waren dus genoodzaakt onze beurzen gesloten te houden. Rond 23.15 uur vertrokken de leden van de Royal British Legion en konden wij ons eigen programma volgen. Het grootste deel van onze groep koos voor nog een kort bezoek aan de stad om hun wetenschap over “pub-bezoek” te verrijken.

Jeffcock Road

Zaterdagmorgen, na een goed Engels ontbijt, verplaatsten wij ons naar Jeffcock Road Cemetery voor de herdenkingsceremonie. Om 10.00 uur arriveerde de Mayor van Wolverhampton met een klein gevolg en inspecteerde, samen met onze Overste Nico Boom, de aanwezige troepen, cadetten en de Vaandelgroep. Vervolgens ging het gezelschap, onder begeleiding van een muziekkorps, naar het gedeelte van de begraafplaats, waar de Nederlandse militairen waren begraven. Ter plaatse nam de aalmoezenier de leiding en verzorgde de gebeden en de lezing. Vervolgens werden kransen gelegd, onder meer

Kranslegging Wolverhampton

door de Mayor, de Irene Brigade en het Regiment en nog vele andere instanties. Daarna werd eerst het “Wilhelmus” gezongen en daarna het Britse volkslied “God save the Queen”. Alvorens alle namen van de aldaar begraven militairen werden afgeroepen, stelden de aanwezige militairen van de Britse Luchtmacht zich op achter de verschillende graven van de Nederlanders. Na de afroep van elke naam, werd door de militair achter het betrokken graf een groet gebracht. Deze “rollcall” sloot de herdenking ter plaatse af. Onder geleide werden wij naar de Town Hall vervoerd, alwaar de Mayor ons trakteerde op iets te drinken, waar hij ons toesprak en Overste Nico Boom hem beantwoordde en onze vreugde over het bezoek en over de herdenking weergaf.

Naar Congleton

Volgens plan reden wij in de namiddag van Wolverhampton naar Congleton, waar wij rond 17.00 uur arriveerden. In hotel Lion and Swan werden wij, evenals in 2012, ondergebracht. De Mayor van Congleton had ons uitgenodigd om ongeveer 19.00 uur aanwezig te zijn in restaurant Tiomo, waar hij een diner aanbood. Gezegd mag worden dat het een grandioos diner was met heel lekkere en goede schotels en ook de wijn was van bijzonder goede smaak. Na afloop van de maaltijd ging de Mayor ook met een groep mee naar een pub in de omgeving van het hotel. Volgens eigen zeggen, behoorde hij ook bij de jonge garde. Hij is 21 jaar oud en de eerste en enige Mayor van die leeftijd in heel Engeland. Een prima gastheer.

Herdenking Congleton

Zondagmorgen om 10.00 uur verzamelden wij in een straat naast een sportveld en liepen in een lange stoet naar de Town Hall, met daarvoor een “cenotaph”

Herdenking Congleton

(red. cenotaph, of cenotaaf; grafteken voor overledenen die, of elders begraven zijn, of nooit zijn gevonden), alwaar een korte dienst werd gehouden en vele kransen werden gelegd. Ook werden er enkele gebeden en de vaste declamaties door leden van de Royal British Legion uitgesproken. Na de zegen over allen, verplaatste men zich naar een kerk voor een korte dienst. Heel bijzonder was daar in de kerk, dat drie veteranen hun ervaringen vertelden en ook hun opvatting over de noodzaak om te herdenken. Na afloop van de dienst nam de Mayor onze regimentscommandant en zijn adjudant en de twee oud-strijders mee voor een uitgebreide lunch. Wij hebben allen de conclusie getrokken dat zowel Wolverhampton als Congleton ons bijzonder hartelijk hebben ontvangen. Dat beide steden niet alleen de contacten willen blijven onderhouden, maar dat een eenmalig bezoek per jaar, bij voorkeur in de periode van de herdenkingen,

Mayor of Congleton

als traditioneel beschouwd kan worden.

Als wij de sfeer, de wijze van benadering en de omgang van de inwoners van de beide steden naast elkaar zetten, kunnen wij zeer zeker blij en tevreden zijn. Gezegd mag worden dat de inwoners van Congleton volledig passen in de sfeer, de benadering en de omgang zoals wij die in onze provincie Brabant ervaren. Dat wil niet zeggen dat de Wolverhampton-sfeer ons niet bevalt. Ze is wel wat formeler. De thuisreis ging redelijk voorspoedig, wel regen gedurende de gehele rit en een beetje vertraging bij de nadering van Antwerpen. In elk geval reden wij de kazerne in Oirschot binnen om ongeveer 21.00 uur. Wij, oud-strijders van de Brigade, bedanken de commandant en alle leden van het Garderegiment voor de enorm goede zorgen op alle betrokken gebieden. Niets was hen te veel. Wij zullen het nooit vergeten.

Twee 3-inch (8 cm) mortieren waren ingedeeld bij de ondersteuningsgroep van een gevechtsgroep van de Brigade.

De kern van de Brigade werd natuurlijk gevormd door de infanterie. Hier een training in 1941 met het P-14 geweer, met daarop de bajonet. De P-14 was een wapen uit de Eerste Wereldoorlog en werd vooral nog gebruikt bij de Home Guard. Het werd vervangen in de loop van 1944.

KOORDUITREIKING IN HEDEL OP 1 NOVEMBER 2013

Tekst: Kolonel der Fuseliers b.d. Tony Herbrink

Het verhaal van de Irenebrigade kan niet vaak genoeg verteld worden

Op vrijdag 1 november was onze vaandelplaats Hedel weer bezet door vele Fuseliers en nog veel meer inwoners van Hedel en omgeving. Ook waren er nog 10 veteranen van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene". Op het terrein bij het monument van de Brigade waren 26 nieuwe Fuseliers die de eed, of belofte van trouw zouden gaan afleggen en 62 die het zogeheten invasiekoord zouden ontvangen. De eedaflegging stond als eerste op het programma. De 26 Fuseliers legden de eed, of belofte af met de hand aan het Vaandel. Nadat deze ceremonie was afgelopen gaf de regimentscommandant nog een korte, maar duidelijke uitleg over de betekenis van de eed of de belofte.

Koorden uitgereikt

Daarna werden de koorden uitgereikt. De voorzitter van de Vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene", Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes hield eerst een toespraak, waarin hij de geschiedenis van het koord uiteenzette en van de eerste uitreiking aan de leden van de brigade, die in Normandië aan land kwamen en hoe het "niet overdraagbaar zijn" van het koord in

Kolonel b.d. Tony Herbrink weer paraat

1972 aan de orde kwam en werd verlaten, om voor de leden van het Garde Regiment Fuseliers het recht tot het dragen van het koord mogelijk te maken. Na zijn toespraak gingen de aanwezige veteranen van de Brigade aan het werk en werd het oranje-blauwe koord op de uniformen van de 62 Fuseliers aangebracht. De felicitatie van de betrokken personen en het Garde Regiment Fuseliers "Prinses Irene" werd onderstreept met een glaasje calvados, de nationale drank van Normandië.

Te water ondanks de frisse temperatuur

Alhoewel de temperatuur er niet toe uitnodigde, werd het koord, traditiegetrouw en verwijzend naar de landing in de omgeving van Arromanches, aan de Franse kust, in het water van de Maas goed nat gemaakt. Behalve de met het koord gedecoreerden ging ook de regimentscommandant, Overste Nico Boom, te water om zijn koord te dopen. Het geheel werd afgesloten met een goed verzorgde maaltijd en een drankje in het Gelre's End. Met dank aan het Garde Regiment Fuseliers "Prinses Irene" voor de uitnodiging, voor de organisatie en voortreffelijke uitvoering.

Eerste koorduitreiking voor Overste Nico Boom

Calvados hoort er bij!

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene

Organisatie: VVGFPI. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda, Tel. 06-28265036. e-mail: NGJ.Hooft@mindef.nl

DB VOSIB (in ruste). H. (Harry) Vleeming, (voorzitter) St. Willebrorduslaan 8, 6931 ES Westervoort, Tel. 026-3118271.

Th. J. (Theo) van Alst (secretaris) Nic. Beetsstraat 29, 6901 LW Zevenaar; Tel 0316-524002, e-mail: t.alst@upcmail.nl

W.G. (Wim) ter Horst (penningmeester) Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen, Tel. 0575-510207 e-mail: wg.terhorst@upcmail.nl

Bankrekening (IBAN): NL13ABNA0532560396 t.n.v. Ver. Oud Strijders Indië Bataljons Garde Regiment Prinses Irene te Zutphen.

TOESPRAAK VAN HARRY VLEEMING, VOORZITTER VOSIB OP 20 SEPTEMBER 2013 TE OIRSCHOT

COMMANDO-OVERDRACHT: H. DE BOER aan N. BOOM

Voor ons "Midden-Tachtigers" van de Vereniging Oud-strijders Indië- bataljons Garderegiment Prinses Irene is afscheid nemen van zo'n bekend en geliefd officier niet prettig! We zijn niet zo flexibel, oftewel buigzaam meer.

Vanaf 23 september 2010 tot heden 20 september 2013 was het met u plezierig samenwerken wat betreft de vele gehouden reünies van de verschillende Indië-bataljons en diverse herdenkingen alhier in Oirschot. U had een goed luisterend oor en een warme belangstelling voor de Sobats van de vier Indië-bataljons en bevestigde dit ook in de praktijk door een fijne en spontane medewerking hier tegenover te stellen. Het voelde aan als een warme "stal" met een perfecte organisatie. Als het effen kon, stond Henk de Boer altijd klaar met raad en daad. Kunt u begrijpen, dat wij als "oudjes" hem niet graag zien vertrekken, doch de legerleiding beslist. U was uit het echte goede Irene-hout gesneden! U was qua uitvoering immer "to the point"; doch bleef in de omgang zeer joviaal en loyaal.

Naar mijn mening schuilt in u een gerespecteerd generaal! Nu moeten we weer gewinnen aan wat komen gaat. We hopen dat uw opvolger in dezelfde voetsporen mag treden als u voor ons heeft gedaan.

Namens de 4 bataljons wens ik u veel succes en geluk in uw nieuwe functie. We laten u niet met lege handen vertrekken, als uiting van dank schenken wij U een paar flessen heerlijke Sancerre wijn. Geniet hiervan in de aankomende avonden! Ook de thuishaven wordt niet vergeten. Uw vrouw heeft zeer zeker ook haar positief steentje bijgedragen. We zullen haar verwennen....., met een bloemetje. Nogmaals, u beiden hartelijk bedankt.

Voor Luitenant-kolonel N. Boom rekenen en vertrouwen wij op een vruchtbare samenwerking.

U bent van harte welkom!

H. de Boer met echtgenote

ENKELE V.O.S.I.B - FLITSEN

Vier bekende veteranen van de VOSIB in het zonnetje gezet!

Tijdens de reünie van de vier Indië-bataljons op 18 september 2013 te Oirschot, werden vier Veteranen,

te weten: J. Kerssemakers, J. Beckers, J. Schuurman en J. Regts in het zonnetje gezet. Voor de vele jaren van grote inzet, verdiensten en plichtsbesef t.b.v. de diverse bataljons op velerlei gebied, werd door de voorzitter van de VOSIB een geschenk met de

Tekst: Harry Vleeming

afbeelding van de zeventallige Vaandelwacht (in ceremonieel tenue) met Vaandel aan bovengenoemde sobats uitgereikt.

De niets vermoedende makkers waren hier zeer content mee en vonden het een leuke geste en tegelijk een mooie herinnering aan hun Prinses Irene dienstperiode.

Kerst en Nieuwjaarsgroet VOSIB

Het jaar 2013 is weer bijna ten einde! Daarom willen wij als Dagelijks Bestuur “in ruste” van de gelegenheid gebruik maken om U allen goede Kerstdagen te wensen, alsmede een prettige jaarwisseling en een voorspoedig en bovenal gezond 2014.

Harry Vleeming, Theo van Alst en Wim ter Horst

ROERMOND 7 SEPTEMBER 2013

Op deze dag vond de 26ste herdenking plaats van de sobats, die hun Indië-periode niet hebben overleefd. Per trein en ingehuurde (grote) pendelbussen arriveerde het overgrote deel van de Indië-veteranen, met hun eventuele partner en/of begeleider in Roermond, dan wel het Stadspark.

De herdenking begon met een officieel welkomstwoord door de heer Pascal Limpens, voorzitter van de Stichting Nationaal Indië-monument 1945-1962, aan alle genodigden van hoog tot laag, alsmede de aanwezige Veteranen met hun aanhang. Een treffend citaat uit zijn toespraak:

“Vandaag herdenken wij de meer dan 6200 militaire gevallen, tijdens de operaties in het voormalig Nederlands-Indië en Nederlands Nieuw-Guinea. Hun namen vindt u hier ingekerfd in de zuilen van het Nationaal Indië-monument.”

Hierna volgde het openingsgebed door Liduina van den Broek, Aalmoezenier veteranen regio Zuid-Nederland, waarna Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie Fred Teeven een toespraak hield, waarin hij o.m. memoreerde, dat in tegenstelling tot de lof en de eer, die onze militairen van WO II en onze verzetsmensen na de bevrijding hier ten deel vielen, het aanzien en waardering die de Indië- en Nieuw-Guineagangers bij terugkomst hier kregen, vrijwel nihil was.

Gelukkig is er veel veranderd. Met het Nationaal Indië-monument, met de zuilenrij, eren we de 6229 militairen voor wie leven en toekomst ginds eindigden.

Tekst: Wim ter Horst.

Ieder jaar weer herdenken we hen plechtig, officieel en ceremonieel. Dit jaar voor de 26ste maal.

Vervolgens was er een kranslegging namens de Ministerraad, gevolgd door de Taptoe en een minuut stilte, de altijd indrukwekkende fly-pass in de Missing-Man formatie door vier F-16's, het Wilhelmus en een declamatie door stadsdichter Hans van Bergen. Vervolgens de kranslegging, waarbij ruim 100 kransen werden gelegd door de diverse organisaties. De kranslegger van de VOSIB was dit jaar Jaap Regts van 5 Irene.

Krans 2013

De erewacht werd gevormd door een detachement van het 41 Pantsergeniebataljon uit Oirschot. De Koninklijke Militaire Kapel 'Johan Willem Friso' en het Hertens Mannenkoor zorgden dit jaar voor de muzikale omlijsting, waarvan het “Onze Vader” in het Maleis en “Terang Bulan” bijzonder werden gewaardeerd.

Garderegiment

1946-1950

Reünie Commissie

4^e Bataljon

Organisatie: VVVGFPi. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda, Tel. 06-28265036. E-mail: NGJ.Hooft@mindef.nl

4e Bat. GRPI: Contactpersoon Th. J.(Theo) van Alst, Nic. Beetsstraat 29, 6901 LW Zevenaar, Tel. 0316-524002. E-mail: t.alst@upcmail.nl

UIT HET DAGBOEK VAN JAAP GRAVESTEIJN 4 GRPI - VERVOLG VAN VAANDELDRAGER 107 (REDACTIE: VANWEGE DE AUTHENTICITEIT ONVERKORT WEERGEGEVEN)

Oost-Java, juli 1949- dagboek van Jaap Gravesteijn

18 juli: Vanmorgen kwamen de veren voor elkaar maar de carburateur deugt niet meer, nu had ik geluk vanmorgen is Metler van de Ost Cie met z'n wep op een pantserwagen gereden, de hele wep grondig in elkaar, vanmiddag ben ik met Sergeant de Jager naar Blitar gereden en hebben de carburateur er af gesloopt en ook z'n ruit, de mijne zit vol scheuren.

19 juli: Vanmorgen vertrokken naar Surabaya met Majoor Broersma, Kapitein van Leest, Lt. v.d. Veen, Lt. van der Heide en ik met wep en vickers, plus Toon Baltus met z'n drie tonner en twee man Ost Cie. Zij moesten een carrier bak ophalen. Om negen uur vertrokken we uit Toeloengagoeng, Kediri, Kertosono,

Djombang, Modjokerto, Surabaya, om twaalf uur waren we er. 150 gereden en niets loos onderweg.

20 juli: Lekker gegeten en 's avonds naar de bios, leuke film. Vandaag boodschappen gedaan en naar het Hospitaal geweest met Baltus en de Luit, niets voor mij hospitaal bezoek, 's avonds weer de bios maar het kwam me voor dat ik met m'n baard meer bekijks had.

21 juli: Vanmorgen acht uur weer terug. Bij Kertosono passeerden we een konvooi AAT waarvan een Chevrolet net op een mijn was gereden, om één uur waren we weer thuis, nu maar wat brieven pennen.

22 juli: Vanmorgen naar Kediri geweest om te lassen, één en ander was weer losgetrild.

23 juli: Vanmorgen weer ons wekelijkse ritje, verlofgangers naar Kediri brengen, vier wagens met jongens, ik voorop met de Luit en de vickers, bij de kamelenbrug, ik lette op, de Luit zocht de omgeving af en jawel hoor precies in het pad lag een drukmijn, alweer geboft. Maandag waarschijnlijk met de Majoor Broersma naar Malang via Surabaya.

24 juli: Zondag rustig.

25 juli: Vanmorgen negen uur vertrokken we, Majoor Broersma met oppasser twee luitenants, pantserwagen met vier Huzaren, ik met wep en vickers, en de Korporaal v.d. Stelt als vicker-schutter plus Baltus met drie tonner en aanhanger en twee man Ost Cie. om carrier - bakken op te halen, ik reed voor, Baltus in de midden, de Majoor achteraan, op naar Malang, 's middags vier uur waren we op de plaats van bestemming. 30 KM door Malang dat binnenkort onze nieuwe woonplaats wordt, we hadden

Jaap met baard

J. Gravesteijn: links onder in de kuil ligt de mijn

300 KM gereden benzine verbruik 50 L dus de wip loopt mooi zuinig, 4 - 5 R I wordt verdeeld tussen Jagers, Grenadiers en Irene , de Jagers nemen ons vak over en wij dat van 4 - 5 R I dus Malang en omstreken, de wegen lijken er goed maar onze ligging gaat achteruit, het was er vinnig koud 's avonds en er trad een Niwin Gezelschap op, Eddy Canzoni, ik heb me beroerd gelachen drie uur er na deden m'n kaken nog zeer.

26 juli: Vandaag de posten van de eerste Compie van 4 - 5 R I bekeken, mooie posten maar tamelijk link lijkt het me toe, vanmiddag 2 uur vertrokken we weer naar Surabaya, het rijden Surabaya – Malang gaat in colonne, wij reden gewoon door op 't laatst hadden we een hele colonne burger wagens achter ons, zowel heen als terug.

27 juli: Gisteravond naar de bios geweest en lekker gegeten, vandaag weer terug naar Toeloengagoeng, Baltus was klaar met z'n carrier - bakken en ging dus ook weer mee. Vannacht op wacht 2 tot 4.

28 juli: Rustig vandaag, voor mij tenminste, van het konvooi voor Blitar liep een Genie wagen op een mijn, het konvooi naar Kediri vond bij de kamelen-

J. Gravesteijn: konvooi

brug 2 artillerie granaten in de weg, en het konvooi Blitar Wlingie vond 3 trekbommen. Vanwege het bevel staakt het vuren dat vannacht 12 uur voor de zoveelste maal ingaat hadden onze jongens verschillende kleine Regentschap plaatsjes bezet de laatste dagen, maar nu gaat staakt het vuren weer niet door.

29 juli: Vanmorgen met Toon Baltus mee geweest naar Trengaleg , van het konvooi naar Blitar reed op de terugweg de pantserwagen van de Huzaren onder Serengat op 2 trekbommen, de wagen werd opgetild en kwam op z'n kop weer op de grond, 7 man waaronder Korp v Leeuwen van ons zaten er bekneld onder, gelijk werd het konvooi beschoten. Toen de pellopers verjaagd waren werden de jongens bevrijd, Wachtmeester Kettenis en de brenschutter waren dood de anderen licht gewond.

30 juli: Vanmorgen moest ik met Majoor Broersma naar Kediri, Lt v d Veen ging ook mee, op de terugweg stapte de Majoor uit te Gnantroeh en wij gingen door naar Blitar, heen was rustig maar op de terugweg hoorden we te Serengat dat er weer een bom lag ingegraven. Er gingen 3 carriers van de Jagers mee die daar al onze posten hebben overgenomen, op een bepaald punt gingen de carriers sweepen, de colonne bleef wachten, ik moest met de vickers een open stuk afsluiten ongeveer 3 KM van de grote weg, we reden er snel heen en zagen gelijk kerels rennen, we schoten er op maar na een paar schoten weigerde de vickers, weg waren ze, 7 uur waren we thuis.

31 juli: Van het konvooi naar Trengaleg liep de pantserwagen op een trekbom, de chauffeur ervan raakte zwaar gewond, verder rustig.

Muziekkapel

Al vanaf 1940 beschikte de Brigade over een eigen muziekkorps. Tijdens de oorlogsjaren was het altijd op toernee door heel het Verenigd Koninkrijk. Het korps werd ontbonden voor het vertrek naar Normandie en de muzikanten werden ingezet als "gewondendragers". In de loop van 1945 werd het heropgericht. Op deze foto is het korps in juni 1945 te zien.

Organisatie: VVVGFP. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda, Tel. 06-28265036. E-mail: NGJ.Hooft@mindef.nl

5e Bat. GRPI: W.G. (Wim) ter Horst, Emmalaan 15, 7204 AT te Zutphen. Tel. 0575-519207. E-mail: wg.terhorst@upcmail.nl

UIT HET DAGBOEK VAN F. MULDER, 5 GRPI - VERVOLG VAN VAANDELDRAGER 107 (REDACTIE: VANWEGE DE AUTHENTICITEIT ONVERKORT WEERGEGEVEN)

Alang Pandjang: 8 juni – 12 juli 1949

Hoofdpijn krijg je, als je over hobbelige gaten en keien dansen moet om zuidwaarts te komen; stofwolken vliegen om je heen, waar handdoeken over je hoofd en zonnebrillen niet tegen bestand zijn. We stijgen tot 1600 m hoogte. Bij Loeboek Selassih spitst de colonne zich, alwaar de compagniescommandant ter plaatse blijft en ons peloton doorgaat. Over 40 km doen we drie uur; de koude neemt toe, natuur wordt wilder en mooier. We passeren rechts en links meertjes waar krokodillen liggen te zonnen. Als we op deze route naar Djambi-Palembang bij ons einddoel Alang Pandjang arriveren, 40 km ten zuiden van Loeboek Selassih, zijn we aangekomen op de zuidelijkste post van het rayon Padang, dat na de tweede politionele actie veroverd is.

Bevoorrading vanuit de lucht

Aan ons kamp waar vroeger, gezien het klimaat, veel Hollanders hebben gewoond, valt veel te doen. Het geheel is goed verdedigd met Amerikaanse mijnen aan struikeldraden, die na aanraken pas één tot anderhalf meter boven het maaiveld exploderen en daardoor een gigantische scherfwerking veroorzaken. Gefoerageerd zal er worden per vliegtuig vanuit Padang. De lange onderbroeken zijn welkom ondergoed in deze periode en langer dan drie maanden mogen we hier niet verblijven, anders ontwennen we de tropen en ontstaan er weer andere problemen. Erwtensoepp en hutspot zullen hier best smaken.

Op 10 juni vindt de eerste voedseldropping plaats. Als om 8.00 uur iedereen zich nog omdraait onder de stapel warme dekens, dringt nog steeds de kou door de spleten van ons huisje door tot op de botten. We horen geronk van een naderend vliegtuig. Iedereen springt het bed uit. Gele markeringsdoeken worden uitgelegd en zakken met levensmiddelen zien we in de deuropening van het vliegtuig staan. De Dakota draait terug in een wijde cirkel, komt op lage hoogte aanvliegen en dan komen de kostelijke pakketten per parachute naar beneden, statig en rustig, tot vlak voor de keukendeur. Het vliegtuig groet ons en gaat terug richting Tabing. Zo vers als je het brood hier krijgt uit Padang, zo hebben we het in al die jaren nog niet gehad.

Op 12 juni vieren we onze eerste zondag in Alang Pandjang met een temperatuur van 13,5 graad boven nul! De boter is vanmorgen stijf en korrelig en je bent nu blij dat je op patrouille kunt om je warm te lopen. Op wacht staan we hier maar twee uur per nacht; dat is wat anders dan in Loeboek Aloeng of in Singkarak!!

We zijn afhankelijk van de droppings, want als het door de radioset klinkt; "Hallo-hallo, Dirk van Utrecht", wordt het vliegveld van Tabing opgeroepen en gevraagd waar het vliegtuig blijft, aangezien er geen kruimel eten meer aanwezig is. Ons bivak blijft doorgaan met bivakverbetering en we zijn druk

bezig om voor onze banketbakker een oven in de keuken te bouwen. Ons dienstwerk hier is: wachten en patrouillelopen en verder corveebegeleiding.

Op 17 juni houdt onze aalmoezenier K. een lezing over zijn laatste actie van hieruit naar Korintji. Over de kabelbaan heen, langs de Japanse driesprong, waar de hoogste berg van Sumatra ligt, 3806 m hoog, langs Moeara Laboe naar Sengei Poen nabij het meer van Korintji. Met negen jeeps en 100 koelies werd de tocht succesvol volbracht: afstand vanaf Alang Pandjang is ongeveer 140 km. Bijna dagelijks komt nu de Dakota vijf zakken met voedsel en post afwerpen om ons van foerage te voorzien; tevens moeten dan prikkeldraad voor bivakbeveiliging, medicamenten, lampen, petroleum, benzine, olie en banden voor de voertuigen worden afgeworpen. Vandaag is het 10 graad boven nul!

Foto J Regts: Carrierpatrouille

Op 21 juni gaat een rijdende patrouille met carrier en vickers het terrein beveiligen. Een paar uitgebrande auto's is het enige wat we tegenkomen. De rest van het peloton blijft werken aan het bouwen van verlichting voor de stelling, een keuken, een prikkeldraadversperring en kisten voor particuliere spullen; de typemachine ratelt voor nieuwe orders en de radio onderhoudt het contact met de andere posten in de omgeving.

Op 23 juni zitten we anderhalf jaar in de tropen. In de kantine spelen we spelletjes, waarbij ik een fles wijn win, die we gelijk meester maken en lekker opdrinken om van binnen ook warm te worden in deze "vrieskoude". Geruchten op deze post doen weer de ronde: geruchten die natuurlijk uit de keuken komen en zeggen dat ons bataljon over een half jaar als wachtbataljon naar Batavia gaat...!?

Geruchten gaan ook, dat sinds we Singkarak verlaten hebben, onze opvolgers het daar niet zo best doen. De bevolking keert zich tegen de Nederlanders. In Soemani wil men niet meer met de Kapela Kampong te maken hebben. De peloppers hebben

vrij spel. In Singkarak zijn drie Ronda's op patrouille gedood en twee gewond. En in Moeko-Moeko is het niet beter.

Op 25 juni wordt tussen Alang-Pandjang en Loebok Selassih een convooi beschoten vanuit een vijandelijke hinderlaag. Op de terugreis wordt door ons een patrouille achter gelaten om de vijand op te vangen, maar het blijft dan stil. Dat het hier en daar echt Hollands is, blijkt uit de gewassen die men hier kan tellen, zoals aardappelen (we vonden in een inlands huis vier mud, goed voor de keuken), tomaten, gladiolen, rozen, dahlia's....maar laat wel de bloedrode roosjes staan en pluk ze niet, want door de rozen loopt een struikeldraad, waaraan een landmijn vastzit...

Foto G.L. Dröge: Patrouille, even uitblazen

We staan voor de tweede maal voor de Poehassatijd, de mohammedaanse vastentijd en de geruchten over het wachtbataljon op Java behoren inmiddels tot het verleden. Onze volgende klus wordt aardverschuivingen opruimen op de weg naar het zuiden toe, waar een kabelbaan over een ravijn ligt. Of daar ooit een baileybrug kan komen, is de vraag.

Op 27 juni gaan we, bewapend met geweergranaten, in een neerkletterende regen richting Lolo, wachtend op avontuur. Na 17 km mindert de neerslag en bereiken we het ravijn, waar een kabelbaan overheen ligt. Het overzetten en -trekken van de jeeps met aanhangers kost een dik uur, waarna nog elf grote hindernissen volgen, hetgeen te wijten is aan de aardverschuivingen van de laatste weken. Na het ravijn nog 25 km, waar in Lolo een ander convooi uit Moeara Laboe ons een gewonde inlander zal overdragen. De grootste vulkaan van Sumatra, 3806 m hoog, wordt zichtbaar en angstig worden de hindernissen genomen, waarbij oplettendheid geboden is, wil een jeep met nog geen 10 cm speling van de afgrond af, niet het ravijn instorten. Voor Lolo staat nog een intact gebleven boogbrug. De zwaargewonde inlander wordt overgenomen. Hij is met klewang-

slagen mishandeld. Onze terugtocht vangt aan. Na 80 km bereiken we om 15.00 uur weer ons bivak en wordt de inlander snel naar het hospitaal in Padang verder getransporteerd.

Op 29 juni, wanneer de verjaardag van prins Bernhard gevierd wordt, hangen de vlaggen halfstok, omdat de oudste commandant van de Irene-brigade uit Normandië, de Generaal de Ruyter van Steveninck, is overleden.

S-ireentje 75

Organisatie: VVVGFP. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda, Tel. 06-28265036.

E-mail: NGJ.Hooft@mindef.nl

6e Bat. GRPI: H. (Harry) Vleeming, St. Willebrorduslaan 8, 6931 ES Westervoort. Tel. 026-3118271

WATER

Wat is meer nodig voor een mens dan water; dat hebben wij vooral in de tropen ondervonden. Dat wij in Nederland slordig omgaan met ons gezuiverde drinkwater is ergens onverantwoord.

Foto Piet Peters: Aan boord van de Waterman

Tekst: Piet Peters (3e Cie, 6 GRPI)

Aan boord van het troepenschip “De Waterman” begon het al “gerantsoeneerd”. Om een slokje water te drinken waren er aan boord kleine drukkraantjes, waar een zuinig straaltje smakeloos drinkwater uit kwam. Voor de was en voor badwater en WC was alles brak zeewater. Dat alles was wennen, maar geen wonder, er was zoveel water nodig voor zoveel mensen. Er was geen wasmachine aanwezig, een ieder moest zijn eigen plunje schoonhouden. Er was ook een zeker soort zout water-zeep, dat ook niet veel schuim produceerde, maar het schip ging elke dag verder en wij hadden niets anders te doen dan voor ons zelf te zorgen en maar hopen dat we van zeeziekte verschoond zouden blijven.

Als de zee onrustig was, dan was het in het bad- en sanitair gedeelte ook zeer onrustig.

Echte storm hebben we echter niet meegemaakt, het bleef bij een briesje en de zon werd steeds warmer, de klok werd met regelmaat een uur vooruit gezet en zo naderden wij ons eindpunt Tandjong Priok.

Onvergetelijk, we kregen allemaal een welkomstkrant, een pakje met 10 High Way sigaretten en een blikken kruikje met bier. Het was maar amper te drinken, schijnbaar hadden die kruikjes een tijdlang in de zon vertoefd.

Wagens van de AAT brachten ons naar Tjilititan II en wij keken ons de ogen uit, we reden langs een kali, het water leek bruin en de inlanders waren er in bezig. Wat wij zagen was nieuw voor ons, vrouwen waren bezig met de was en mensen namen een bad, allemaal in het zelfde water.

In ons kampement aangekomen was het nieuw voor ons een bad te nemen. Er waren geen douches, alleen bakken met water voor het mandiën, zoals dat genoemd werd.

Er werd gewaarschuwd geen ongekookt water te drinken, er was thee in overvloed om te drinken en voor het tandenpoetsen.

Foto Piet Peters: Djongos met thee

In korte tijd waren wij aan deze situatie gewend, maar vrij snel al verhuisden wij naar Krawang. Daar in de Rijstpellerij waren douches aangelegd, maar het water werd aangevoerd door buizen, die bovengronds in de zon lagen. Overdag was het water kokend heet, alleen in de nacht was het enigszins lauw.

Dit was voor de buitenposten uniek, meestal was er een mandie-kamer, of buiten een waterput omheind met Bilik platen (gevlochten bamboe). Zo kwamen wij boven op de Puntjak in ons bungalowtje, daar was een mandie-kamer met een put met een emmer aan een katrol, die ijskoud water naar boven haalde. Boven op de punt van de Puntjak was een meer, naar onze schatting een middellijn van plm. 300 meter, de diepte was niet bekend. In de buurt woonden geen mensen, het was er koel en onze 3e Cie kwam van pas.

Enkele weken later kwamen we op de buitenpost Pangkalan, hier was een bron onder aan de heuvel, maar het water was weer “koken en thee zetten”. Wij hielden ons keurig aan gekookt water drinken en alles ging goed, geen klachten van maag en darmen.

Foto Piet Peters: Waterbron bij Pangkalan

We waren echter nog niet uitgelopen, er volgde een meerdaagse patrouille op Midden Java, in de buurt van Garoet en er was niet altijd gekookt water, maar er waren wel chloorpillen. Een beetje schoon helder water, de veldfles vol, een chloorpil erin en 10 minuten later was het geschikt om te drinken.

Dit duurde ongeveer 2 weken, daarna gingen we weer naar ons kampement op de droppingspost Pangkalan. De meesten van ons voelden zich, na terugkomst, niet prettig. Ze waren lusteloos, hadden weinig eetlust en de eetlust verdween helemaal en diarree was het eindresultaat. Verschillende manschappen werden ziek en kwamen in het hospitaal terecht. Ik zelf had Amoebe dysenterie. Met dieet en injecties kwam er genezing na plm. 3 weken hospitaal. Anderen waren minder gelukkig, zij waren besmet met tyfus en niet meer te genezen. Twee mensen van ons Bataljon zijn bezweken en rusten op Menteng Poeloe in Djakarta.

Dit is allemaal ruim 60 jaar geleden, maar voor ons onvergetelijk, ongekookt water met een chloorpil, met alle gevolgen daaraan verbonden.

Zevende bataljon GRPI, bataljon Berdjalan

Organisatie: VVVGFP. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda, Tel. 06-28265036. E-mail: NGJ.Hooft@mindef.nl

7e Bat. GRPI: W.G. (Wim) ter Horst, Emmalaan 15, 7204 AT, Zutphen. Tel. 0575-519207, T. (Teus) Meijer; sociaal contactpersoon voor de regio Zuid West Nederland en J.P.J.M. (Sjaak) Besteman, sociaal contactpersoon voor de regio Noord West Nederland.

GESLAAGDE REÛNIE 18 SEPTEMBER 2013.

Voor het eerst konden de (voormalige) reüniecommissieleden van de Indië-bataljons van 4,5,6 en 7 Irene onbevangen naar Oirschot reizen, om deel te nemen aan hun gezamenlijke reünie, die gehouden werd op woensdag 18 september in het KEK-gebouw in de legerplaats Oirschot. De organisatie is vanaf dit jaar nl. in handen van de VVVGFP (Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene). Bij binnenkomst troffen wij een ontvangstcomité aan, dat bestond uit Nicole Hooft (contactpersoon), Martin Faas en Hans Sonnemans, alsmede een ontvangsttafel met 4 Fuseliers, die de gasten registreerden en aan een ieder een fraaie dasspeld en een paar consumptiemunten aanboden.

De zaal was keurig ingericht met voldoende zitplaatsen en tafels en zoals gebruikelijk de koffie/theetafel met cake en de bekende hartige broodjes. Geleidelijk aan begonnen de gasten, die met eigen vervoer kwamen, binnen te stromen, maar de openbaar vervoer-reizigers kregen de nodige vertraging, omdat het busvervoer van Eindhoven NS naar de kazernes het liet afweten. Velen hebben meer dan een uur moeten wachten bij Eindhoven NS.

Hierdoor moest de opening noodgedwongen geruime tijd worden uitgesteld, waarna Generaal-majoor b.d. Leen Noordzij (gastheer c.q. dagvoorzitter) uiteindelijk aan zijn toespraak kon beginnen, waarin hij iedereen van harte welkom heette, zich verontschuldigde voor de vertraging en allen een plechtige herdenking en een prettige bijeenkomst toewenste. In zijn speech verzocht hij de heer H. Vleeming (voorzitter in ruste) van de VOSIB, naar voren te komen.

In een kort praatje vertelde deze, dat een 4-tal leden zich in de afgelopen jaren zeer verdienstelijk hadden gemaakt voor hun eigen bataljon en/of de VOSIB, en dat zij hiervoor in het zonnetje gezet moesten worden. Het waren de heren J. Schuurman (3 Irene); J. Kers-

semakers en J. Beckers (4 Irene); en J. Regts (5 Irene). Zij kregen alle vier een ingelijste foto (met opschrift) van de "Vaandelwacht GFPI" aangeboden. Voor de dames was er een prachtig boeket bloemen.

Foto Wim ter Horst: Vaandelwacht

Voordat de heer Vleeming terug kon lopen naar zijn zitplaats verzocht Generaal Noordzij hem nog even te blijven en deelde hem mede dat de "Vereniging van Officieren Garderegiment Fuseliers Prinses Irene" had besloten om aan H. Vleeming, op voordracht van Theo van Alst (secretaris in ruste) en Wim ter Horst, (penningmeester in ruste) op grond van zijn grote verdiensten in de afgelopen jaren voor zijn 6e Bataljon en voor de VOSIB, de "Gouden Fuseliersspeld" toe te kennen. Het opspelden werd begeleid door een groot applaus vanuit de zaal.

Hierna hield de regimentscommandant, Luitenant-kolonel de Boer, een korte toespraak met een welkomstwoord en waarin hij memoreerde dat dit de laatste reünie was, die hij als regimentscommandant zou bezoeken. Op 20 september 2013 volgde nl. de commando-overdracht, maar vanaf de zijlijn zou hij

het toch wel blijven volgen.

Zo rond de klok van 12.00 uur vertrok het gezelschap naar de appèlplaats, alwaar bij het monument, onder leiding van Overste de Boer, de plechtige dodenherdenking zou plaats vinden. Op de appèlplaats stond inmiddels aangetreden een groep actief dienende militairen, alsmede de kransdragers, de hoornblazer en de bedieners van de vlag, onder leiding van Major F. Peters.

De Vaandelwacht (in ceremonieel tenue) trad op ceremoniële wijze in en Overste de Boer, Generaal Noordzij en de heer Th. van Alst, betraden het terrein ter begroeting van het Vaandel, de aangetreden troepen en de Veteranen.

Foto John Elst: Entree

Generaal Noordzij betoogde in zijn toespraak hier het grote belang van deze herdenkingen en sprak lovende woorden over de kameraadschappelijke verhoudingen binnen deze groepering en het grote belang om deze traditie door te geven aan de jonge generatie.

Foto John Elst: Dodenappèl

Het aansluitende “Dodenappèl” werd gehouden door H. Vleeming, geassisteerd door afgevaardigden van de 5 Indië-bataljons. Alle namen van de 93 sobats, die niet mochten terugkeren, werden opgenoemd en bevestigd met een luid en duidelijk.... “Present”.

Hierna werden door W. ter Horst die sobats c.q. hun resp. echtgenotes of levenspartners herdacht, die ons zijn ontvallen sedert de reünie van 2012, waarna een ogenblik stilte in acht werd genomen. De kranslegging werd verricht door Overste de Boer, Generaal Noordzij en de heer Vleeming, gevolgd door “The Last Post”, het Wilhelmus en het hijsen van de vlag, hetgeen het einde van deze plechtige ceremonie betekende.

Ook op vijf erevelden op Java in Indonesië werden die dag kransen gelegd, via de Oorlogsgravenstichting. Al met al een zeer indrukken plechtigheid.

Hierna vond het defilé langs Vaandelwacht en Monument plaats en begaf het gezelschap zich weer naar het KEK gebouw. Hier had een ieder zijn oude maten snel terug gevonden en werd het een gezellige boel. Rond 14.00 uur werden wij uitgenodigd om naar het restaurant te komen en aldaar te genieten van een heerlijke rijst- of bami maaltijd, met een gratis drankje. Onze complimenten aan het personeel van Paresto voor de kwaliteit en de service.

Tot slot werd het jaarlijkse afscheidslied gezongen, hetgeen gecomponeerd is door het 7e Bataljon, met de slotwoorden “Selamat, tot over een jaar”. Het geheel is buitengewoon geslaagd. De thuisblijvers hebben heel wat gemist!

Uitreiking koord van verdienste

Sergeant der Eerste Klasse den Deurwaarder heeft op 19 september jl. uit handen van toenmalig bataljonscommandant Luitenant-kolonel de Boer een koord van verdienste ("rode koord") ontvangen. Hij kreeg de onderscheiding voor direct handelend optreden na een schietpartij in de straat voor zijn woning.

Sgt1 den Deurwaarder ontvangt het Erekoord

Situatie:

Zaterdagavond 30 april 2012; na het horen van een flink aantal schoten in de omgeving van zijn huis is Sergeant der Eerste Klasse den Deurwaarder, nadat hij eerst zijn eigen veiligheid en die van zijn gezin gecontroleerd had en zijn vrouw de opdracht had gegeven om politie en ambulances te waarschuwen, hulp gaan bieden aan zijn omgeving. Zijn overburen bleken betrokken bij een schietincident en rondom het huis was het een flinke chaos. Aangekomen bij het huis, hoorde hij dat er een gewonde in het huis lag en is hij direct naar binnen gegaan. In de woonkamer trof hij een gewonde man aan met meerdere schotwonden. Sergeant der Eerste Klasse den Deurwaarder begon direct met het ABCD-protocol. Het slachtoffer had diverse in- en uitschotopeningen en een schotwond in de linkerhand. Vanwege taalproblemen duurde het lang voordat hij voldoende verbandmiddelen kreeg om het slachtoffer te behandelen. Gedurende dit proces zag hij ook dat de moeder van het slachtoffer diverse schotwonden in haar benen had. Vanwege haar woede en emotie lukte het pas veel later om haar te behandelen. Uiteindelijk duurde het 25 minuten voordat de ambulance uit een naburig dorp aanwezig was, waarbij de slachtoffers in de tussentijd door Sergeant der Eerste Klasse den Deurwaarder zijn behandeld en rustig gehouden...

3e op NMK Survivalrun en

2e op NMK Oriënteren

Door zorg van Sportcommissie.nl: Korporaal Heijboer ontvangt de zilveren medaille.

Op 18 september jl. werd in Veenhuizen het NMK (Nationaal Militair Kampioenschap) Survivalrun gehouden. In een sterk deelnemersveld wist Sergeant Helgers zich als individu in de categorie senioren op de 3e plaats te eindigen. En bij het NMK Oriënteren 2013, gehouden op woensdag 16 oktober jl., heeft Korporaal Heijboer, zeer verrassend de zilveren medaille gewonnen. Het verschil tussen Korporaal Heijboer en de nummer drie bedroeg ruim 4 seconden. Iedereen was het er over eens: "een pracht prestatie en enorm gegund".

Kinderweekend ROOV

Op zaterdag 21 en zondag 22 augustus jl. is door de R.O.O.V. (Regiments Onderofficiers Vereniging) het kinderweekend 2013 georganiseerd en het was weer een gezellige boel. 's Zaterdags naar de activiteiten-

Kinderen aan het werk op de touwhindernisbaan

boerderij en 's avonds een dropping. De volgende morgen vroeg uit de veren en na het ontbijt flink aan de bak op de touw- en hindernisbaan, klimtoren, klein kaliber wapen simulator en als afsluiter een frisse duik in het zwembad. Even een weekend zonder papa of mama en de tijd op die manier doorbrengen is toch zo gek nog niet. Het is dan ook niet vreemd dat het merendeel van de kinderen al jarenlang stevast van de partij is.

Het weekend werd zondagmiddag afgesloten met de diploma-uitreiking. Overste Boom reikte de diploma's persoonlijk aan de kinderen uit. Daarnaast zette hij de personen die het weekend mede mogelijk hebben gemaakt in het zonnetje en overhandigde hen een bedankje. Na de diploma-uitreiking werden

ouders en kinderen met elkaar herenigd en zorgde de aanwezige frietkar voor het nodige snackplezier.

Overste Boom overhandigt de certificaten

De inhuldigingsmedailles

Lkol de Boer feliciteert een Fuselier met de ontvangst van zijn medaille

Uitreiken Inhuldigingsmedaille

Op 16 september jl. ontvingen zo'n 40 Fuseliers uit handen van Luitenant-kolonel de Boer hun inhuldigingsmedaille. Op 28 oktober jl. was er een inhaalmoment en ontvingen nog eens 10 Fuseliers uit handen van de huidige bataljonscommandant Luitenant-kolonel Boom hun inhuldigingsmedaille. Alle Fuseliers die een inhuldigingsmedaille hebben ontvangen zijn voor, tijdens en na de inhuldiging ingezet geweest en hebben bijgedragen aan een mooi militair ceremonieel, wat perfect verlopen is.

Achtergrondinformatie:

De Inhuldigingsmedaille 2013 is een Nederlandse Koninklijke onderscheiding die wordt toegekend ter gelegenheid van de inhuldiging van Willem-Alexander als Koning der Nederlanden op 30 april 2013. De medaille wordt toegekend "aan personen die een bijzondere bijdrage hebben geleverd aan de inhuldiging, welke bijdrage hun dagelijkse werkzaamheden betekenisvol te boven gaat. Voorts wordt deze herinneringsmedaille toegekend aan een beperkt aantal personen die aanwezig zijn bij de inhuldigingsplechtigheid". Er hoort een oorkonde bij.

Detachment na uitreiken Inhuldigingsmedaille

Bronzen medailles

Op donderdag 24 oktober werd de Bronzen medaille voor 12 jaar eerlijke en trouwe dienst uitgereikt aan Sergeant der Eerste Klasse Lentjes en Wachtmeester Holstein. De uitreiking vond plaats op de bataljonsappelpplaats en in front van de compagnie reikte commandant van de D Compagnie, Kapitein Wessels, de medailles uit.

Wachtmeester Holstein en Sergeant der Eerste Klasse Lentjes in front van de compagnie

Bataljonsnieuws

CARRIBBEAN TIGER

De A Compagnie zal eind dit jaar worden tewerkgesteld op Curaçao als CLAS-compagnie in de West. In het kader van deze tewerkstelling hebben we met onze compagnie een eindoefening georganiseerd, waarin alle facetten van onze taakstelling terugkwamen.

De oefening vond plaats van maandag 21 t/m vrijdag 25 oktober en is opgestart met een verplaatsing naar de vliegbasis Woensdrecht. Daar hebben we onze thuisbasis gevestigd met de toepasselijke naam "Parera" (de naam van de marinebasis op Curaçao, waar de compagnie zal worden gelegerd) en hier werd ook de commandopost van de compagnie ingericht. Van hieruit hebben we in de omgeving van de vliegbasis een aantal opdrachten uitgevoerd. Voor het 1e peloton begon het met een kennistest over o.a. Curaçao en onze collega's van de Marine. Daarnaast zijn de mensen die in het "Beteugelen van Woelingen"-peloton zijn ingedeeld, zowel fysiek als schiet-technisch getraind in hun drills. Deze training zou later die week nog goed van pas komen. Om goed voor bereid te zijn op ceremoniële taken hebben we ook hieraan aandacht besteed. Op de kazerne werd een zogenoemde erewacht opgesteld en op deze manier hebben de Fuseliers op het gebied van wapenexercitie weer de puntjes op de i kunnen zetten. Zo hebben we ook het Regiment goed kunnen promoten richting de Luchtmacht.

Door Tweede-luitenant der Fuseliers C.A. Holster

Het "Beteugelen van Woelingen" peloton in actie!

Op Curaçao zullen we ook rekening moeten houden met taken die buiten ons normale infanteriewerk vallen. Bijvoorbeeld het ondersteunen van de lokale autoriteiten. Dit aspect kwam goed terug in de opdracht om de lokale gemeentes te helpen met o.a. het planten van bomen, opruimen van snoeiafval en de controle van speeltoestellen op gebreken in de omliggende dorpen.

De afsluiter van de week begon met een compagniesbevelsuitgifte waarna we de eenheid hebben herverdeeld in twee infanteriepelotons en het "Beteugelen van Woelingen (BvW)"-peloton. Een bende pyroma-

nen was in het gebied actief en de leider was door lokale burgers gesignaleerd. De pelotons kregen de opdracht om een waarnemingspost in te richten met zicht op zijn verblijfplaats. Het “BvW”-peloton werd op afroep gezet om met een korte reactietijd te kunnen ingrijpen. Na een nacht in de waarneming te hebben gelegen werd uiteindelijk de lokale politie ingeschakeld om de bendeleider in te rekenen. Wat verder die dag volgde was een scenario voor

het “BvW”-peloton. Zij kregen als opdracht het parlementsgebouw te zuiveren van demonstranten, wat op een professionele wijze werd uitgevoerd.

Dat was tevens het einde van de oefening Caribbean Tiger. We hebben de oefening afgesloten met een Tijgerfeest, wat bij eenieder in goede aarde viel en de saamhorigheid binnen de compagnie weer naar een hoger niveau heeft getild!

EAGLE INTEGRATION

Door Tweede-luitenant Brans, Pelotonscommandant Eenheid 5 B Compagnie

Korte commandovoering te velde

Na een bewogen periode met de voorbereidingen voor eventuele inzet, nieuw personeel en een groot aantal individuele cursussen, stond de voetweek van 21 tot 25 oktober in het kader van samenkomen, geïntegreerd trainen van skills en drills en de laatste voorbereidingen voor “Strong Fusilier”. De B Compagnie was hiervoor geland in het idyllische heuvel-landschap van Berg en Terblijt, daar waar de brede stroom der Maas, statig zeewaarts vloeit.

De week ving aan met een uitdagend en gevarieerd teambuildingsprogramma. Onze sportinstructeurs hadden zich hierbij uitgesloofd om een buitengewoon programma weg te zetten met een waterover-

steek, speedmars langs de Geul, ATB-fietstocht door het heuvel-landschap, een landelijke mars van 20 kilometer, een grottentocht en een uitdagend klimprogramma in een oude mergelgroeve. De groepen legden al deze verschillende onderdelen in een tweetal dagen af, waarbij er een goede balans was tussen sportief presteren en sociaal elkaar beter te leren kennen. De eerste, zonovergoten dag werd afgesloten met een gezamenlijke maaltijd en een social in de Curfsgroeve.

Aansluitend brachten de Fuseliers de nacht door in deze zelfde bijzondere groeve. Naast het sociale aspect diende dit tweedaagse programma ook om inzicht te krijgen in de fysieke fitheid van de eenheid. De groepen wisten echter nog niet wat er de rest van de week op hen wachtte.

Verplaatsen over de heide

Aan het einde van de tweede zonnige dag werd de commandovoering gestart voor het tactische gedeelte van de oefening. De groepen, die nog steeds in het duister tastten voor wat betreft het programma, kregen te horen dat ze zich gereed moesten maken voor een bereden verplaatsing naar de Kruispeel. Onder dekking van duisternis moesten de groepen een opstelling betrekken en rekening houden met vervolgoopdrachten. Sommige Fuseliers begonnen zich al zorgen te maken over het weer toen, bij aankomst in de Kruispeel, het in de verte al donderde en rommelde. De weergoden bleken inderdaad nog een verrassing in petto te hebben want exact op het moment dat de gehele B Compagnie de groepsopstellingen had betrokken, brak er een onweerbui los waar Piet Paulusma nog geen “oant moarn” over zou durven te zeggen. De Fuseliers was geen rust gegund want in deze donderstorm diende er direct verplaatst te worden naar de Willemsvaart, alwaar een wateroversteek zou moeten worden uitgevoerd. Eenmaal aangekomen op locatie en na ontvangst van de opdracht, hadden de meeste mannen het idee dat ze al lang een waterhindernis hadden gehad; het houden van een droog pak was na dit noodweer sowieso een illusie.

Tactische verplaatsing waarbij gebruikt wordt gemaakt van het terrein

Na de wateroversteek hadden de groepscommandanten opdracht gekregen om een hinderlaag of een overval uit te voeren om het al beperkte rantsoen aan te vullen en aansluitend diende een schuilbivak te worden ingericht tegen de Brabantse grens in de Budelerbergen. Bijna terug in het Brabantse Land.

De woensdag stond, na een paar uur welverdiende rust, in het teken van het beoefenen van skills & drills. De evaluatiepunten van de vorige avond konden zo direct terug komen en de puntjes konden hier op de i worden gezet. 's Avonds kregen de groepscommandanten de opdracht om na een agressieve overval of hinderlaag snel te exfiltreren naar

een verzamelpunt. Snelheid was geboden, want de vijand rukte op en onze Apache-helikopters konden maar voor korte tijd garanderen dat het verplaatsingsvak vrij van vijand zou blijven. En zo verdwenen de groepen na een reeks succesvolle acties in de Budelerbergen langzaam de donkere nacht in richting het eerste verzamelpunt. Deze afstand was voor menig Fuselier een uitdaging, maar op karakter en met hoge dosis incasseringsvermogen heeft een ieder dit deel van de exfiltratie met goed gevolg kunnen afsluiten.

Donderdagochtend volgde een pick-up door de vier-tonners. Ik denk dat weinig kerels hun ogen open hebben kunnen houden tijdens de verplaatsing richting Oostelbeers. Op locatie kregen de groepscommandanten een update over de laatste stand van zaken. “De vijand rukt op en is binnen het uur bij de Kleine Beerze.” Uitdaging want de bruggen over de Beerze, een klein stroompje door het Brabantse landschap, stonden al onder vijandelijke waarneming. Een korte commandovoering en een uur verder stonden alle groepen aan de andere kant van het water. Over de Oostelbeersche, Straatsche, en Oirschotse Heide verplaatsten de groepen zich tactisch, met vijandelijk contact, om uiteindelijk uit te komen op de kazerne. Hier kwam een einde aan een pittige, gevarieerde maar leuke en uitdagende oefening die de B Compagnie dichtbij elkaar heeft gebracht en waarna de groepen vol vertrouwen uitkeken naar “Strong Fuselier”.

Wateroversteek, waarbij droog de overkant bereiken een uitdaging bleek

MARNEWAARD: B COMPAGNIE VECHTEND VOORWAARTS

Door Tweede-luitenant den Hoedt

Het optreden in verstedelijkt gebied (OVG) is veelzijdig en laat niet alleen commandanten, maar iedere Fuselier voor lastige beslissingsmomenten komen te staan. Er wordt op het laagste niveau dan ook niet meer gesproken van het uitvoeren van een drill. Iedereen krijgt technieken aangeleerd die de basis vormen in het optreden, maar welke ruimte laten voor een eigen interpretatie, naar gelang de situatie. Zeker tijdens het gevecht in een OVG-situatie moeten snel beslissingen genomen worden, waarbij er veel keuzemogelijkheden zijn. In het afgelopen half jaar heeft de B Compagnie het beoefenen van het OVG-gevecht als een van de pijlers genomen. Hierbij is eerder al, in week 25, een bezoek gebracht aan het oefendorp Oostdorp op het Infanterie Schietkamp met de focus tot op groepsniveau.

In totaal waren er twee uitgestegen (UGS) pelotons en een bereden peloton geformeerd. Ook was het tweede peloton van 411 Pantsergeniecompagnie mee op deze oefening. 's Maandags 2 september werd naar het oefendorp Marnewaard verplaatst. Na aankomst werd de rest van de dag besteed aan voorbereidingen. Ook de vrijdag bood geen ruimte om te oefenen, aangezien de helft van de compagnie naar een herdenking in Beringen ging en daardoor de rest van de compagnie ingezet moest worden om op te ruimen. Daardoor bleven er effectief drie oefendagen over. Tijdens deze dagen was er dan ook sprake van een sterke opbouw met op de dinsdagochtend ruimte voor de uitgestegen eenheden om nog aandacht te besteden aan de eigen leerbehoefte. 's Middags werd ingevuld met pelotonsacties zonder voorbereiding, waarbij elk uitgestegen peloton een geniegroep onder bevel had. Het bereden peloton heeft deze dag gebruikt om, los van de uitgestegen pelotons, het eigen optreden intern af te stemmen. Daarnaast is in de ochtend ook aandacht besteed aan het gecombineerd optreden van een sectie bereden en uitgestegen bij het beoefenen van een inbraak.

De woensdag en donderdag zijn voorbereide pelotonsacties uitgevoerd. De avond voorafgaand is de

"Eagle" OEHOE en nieuwe vriend van de B Compagnie

commandovoeringcyclus doorlopen, zodat de volgende dag het maximale uit de actie gehaald kon worden. De ene dag is een gecombineerde inbraak gedaan op het oord, met als opdracht te consolideren door middel van een opstelling in het oord, om de voorzetting van het gevecht voor een andere eenheid mogelijk te maken. Hierin is het samenspel tussen het bereden en het optreden te voet beoefend. Op de andere dag is er alleen te voet opgetreden, waarbij de opdracht was: het voorzetten van de aanval. Uiteindelijk diende er een consolidatie betrokken te worden, waarbij een object afgegrensd moest zijn. Een andere eenheid zou een objectgerichte aanval uitvoeren, maar toen eenmaal de consolidatie betrokken was, bleek dat onze eigen eenheid het object ook moest innemen.

Het was een geslaagde week met uiteindelijk veel waardevolle lessen, die in de toekomst zeker van waarde zullen zijn. Tevens heeft de B Compagnie er een mascotte in het noorden bij. Zo had een uil van het type OEHOE de wachtdienst bij de ingang van ons legeringsgebouw op zich genomen. Deze uil bleek dan ook geen angst te kennen voor Eagles.

STRONG FUSILIER 2013, NIET-TACTISCHE GEDEELTE

Door Sergeant Colstee, Groepscommandant A Groep, Eenheid 5, B Compagnie

Na een voorbereiding van drie kazerne- en twee oefenweken te velde, stond onze groep gereed om de startlijn voor Strong Fusilier 2013 over te gaan. Het moment waar we al die weken hard voor gewerkt hadden, was aangebroken. Vrijdags voorafgaand aan

de start van Strong Fusilier kreeg onze groep de starttijd te horen; maandagmorgen 4 november moesten wij ons om 07.00 uur aan de startlijn melden. Na het maken van een groepsfoto, het laden van de radio en een inspectie van de uitrusting, vertrokken we naar de

Het maken van vuur onder verzwaarde omstandigheden

schietbaan in Budel. Al snel werd het duidelijk dat de oefening uit twee delen bestond: een niet-tactisch en een tactisch gedeelte. Nadat we uit de bus kwamen kregen de groepscommandanten hun opdracht van de A Compagnie. Wij begonnen met het verbindingsstation waar onze groep een lijnverbinding moest leggen met het verbindingsmiddel M2 Multitel. Na het uitvoeren van deze opdracht moesten wij ons melden op de schietbaan. Daar moesten vijf man een schutterstest afleggen, waarbij iedereen vijf patronen kreeg om vijf treffers te maken. Dit moest gebeuren in verschillende schiethoudingen en voor elke misser moest er een extra rondje worden gelopen. Deze opdracht werd op tijd afgenomen. De volgende opdracht was het maken van vuur, waarmee een touwtje moesten worden doorgebrand. Deze opdracht werd een stuk moeilijker door de regen. Na drie keer vuur te hebben gemaakt, lukte het ons niet om het touwtje door te branden. Onze volgende opdracht was een verplaatsing met behulp van

Tijdens het schieten werden wat grijze kilometers gemaakt

een stafkaart. Op het eindpunt kreeg onze groep 10 minuten de tijd om een R.A.C.R. (ezelsbruggetje voor het plegen van kaartstudie) te maken voor de volgende verplaatsing. Op het eindpunt gingen we met de bus naar het volgende station. Afgezet in de heuvels van Limburg moesten we onder leiding van de D Compagnie een route lopen richting de Gulperberg. Hier werd ZHKH en CBRN afgenomen. Na het afleggen van deze toetsen kregen we opnieuw een route en ditmaal rich-

ting Banholt; totale afstand 17(!) kilometer. Aangekomen in Banholt werden we opgevangen door de B Compagnie, waar de toetsen materieelherkenning en traditie werden afgenomen. Na een goede nachtrust op een weiland vertrokken we om 08.00 uur voor de volgende verplaatsing. Totale afstand van 5,5 km met een speedmars van 3 km. Voor de speedmars kregen we 22½ minuut de tijd, en we moesten binnen 50 minuten op het eindpunt zijn. Met een volledige uitrusting verplaatsen langs en over de heuvels van Limburg was best pittig. Aangekomen op het eindpunt werden we met 4-tonners richting Maastricht gebracht, waar we ons gereed moesten maken voor een verplaatsing

De gevreesde wateroversteek

per motorboot. Na een uurtje varen door het centrum van Maastricht werden we afgezet op een eiland in De Pietersplas. We wisten al dat er een wateroversteek aan zat te komen, maar niet eentje van 150 meter over de Maas. Drie woorden: het was koud! In de 4-tonner konden we ons weer opwarmen en werden we naar de Wilhelminatoren in Valkenburg gebracht, waar een stukje GVA (Grensverleggende Activiteiten) op het programma stond, namelijk tokkelen en abseilen. Vanuit Valkenburg gingen we met de bus naar een bekend oefenterrein: de Oirschotse Heide. Hier werd het tactische gedeelte opgestart door de C Compagnie. Terugkijkend op Strong Fusilier heb ik een goed gevoel overgehouden aan de prestatie(s) van onze groep.

Gewone pas... Mars!

Op dinsdag 5 november, nadat de groepscommandanten bij de Wilhelminatoren in Valkenburg hun bevel hadden gekregen, begonnen de eerste 4 van in totaal 27 groepen aan het tactische deel van Strong Fusilier 2013. Terwijl de bus vanuit Valkenburg onderweg was naar Oirschot konden de groepscommandanten hun bevel gaan schrijven. De opdrachten waren: een schuilbivak inrichten en het uitvoeren van een hinderlaag. Eenmaal aangekomen in Oirschot kregen de groepen nog tijd om een maquette te maken, zodat de groepscommandant aan de hand van de maquette zijn bevel kon geven.

Fuseliers maken een maquette

Nadat het bevel was gegeven begonnen de groepen aan hun eerste opdracht, het inrichten van een schuilbivak. De locatie van het schuilbivak werd aangewezen door een kaderlid van de C Compagnie. Vanaf dat moment was het de beurt aan de groepscommandanten om hun opdracht uit te voeren, zoals ze in hun bevel hadden aangegeven. Tijdens de uitvoering werden de groepen door enkele kaderleden van de C Compagnie bekeken en gemeten op discipline en de procedure betrekken/inrichten van een schuilbivak.

Op het moment dat de groepen gereed waren met het betrekken/inrichten van een schuilbivak kregen ze nog kort de tijd om zich voor te bereiden op de volgende opdracht: het uitvoeren van een hinderlaag. In het gebied trad de vijand op in kleine irreguliere groepen van 2 tot 3 personen. Die werden geleid door personeel dat zich verplaatste in terreinvoertuigen met aan boord verbindingscapaciteit. Door het uitschakelen van de terreinvoertuigen had de vijand geen overzicht ter plaatse meer en ook niemand die de irreguliere groepen kon leiden.

In het bevel stond een tijd vanaf wanneer je mocht starten met verplaatsen en een tijd dat het voertuig in je eigen hinderlaagsector kwam. In mijn geval had ik 2 uur en 15 min om er heen te verplaatsen, laatst gedekte opstelling in te richten, te verkennen, hindernissen voor te bereiden en uiteindelijk het vuur te openen op het voertuig dat in mijn hinder-

“Final Run”, de laatste loodjes wegen...

laag kwam. Het voertuig kwam maar één keer langs en als je op de verkeerde locatie zat, of te laat was, dan was je kans verkeken en je opdracht mislukt. De groepen moesten een goede kaartstudie plegen en heimelijk verplaatsen, om vroegtijdige onderkenning te voorkomen. Dit vroeg veel discipline van de groepen, want ook hier werden ze bekeken en gemeten op de procedure van het uitvoeren van een hinderlaag en daarnaast hoe gedisciplineerd de groepen te werk gingen. Nadat de hinderlaag uitgevoerd was en de vijand uitgeschakeld, was de opdracht echter nog niet voltooid, want er moest nog tactisch worden terugverplaatst naar het schuilbivak. Daar eenmaal aangekomen konden de groepen rusten en wachten op een vervolgo opdracht.

De volgende morgen kregen de groepen een tijd te horen en een locatie waar ze hun munitie konden inleveren en moesten ze wachten op een 4-tonner die ze terugbracht naar de RVS kazerne in Oirschot. Op de kazerne werden ze gedropt bij de sport. Daar gingen ze zich voorbereiden op de “Final Run”, een fysiek zware opdracht met een parcours van het “survivalbosje” naar de touwhindernisbaan en vanuit daar door naar de hindernisbaan. Nog een keer vlammen over de baan, want hier werden de groepen beoordeeld op hun tijd en prestatie en konden ze de laatste punten binnenhalen voor de eindscore. Na de laatste opdracht was het spullen inleveren, onderhoud, rusten en wachten tot donderdagmiddag voor de eindscore en de prijsuitreiking.

Groep 47, winnaar van de Toon de Bresser Trofee

Donderdags moest iedereen verzamelen in de filmzaal. Hier werd er een praatje gehouden door de bataljonscommandant, de bataljonsadjutant en oud-bataljonsadjutant Majoor b.d. Toon de Bresser, over wat de groepen hadden gedaan en waarom nou eigenlijk Strong Fusilier wordt georganiseerd. Wat hier heel duidelijk naar voren kwam was "de spiegel". Elke groep heeft tijdens Strong Fusilier "de spiegel" voor gekregen. Het gaat niet alleen om het

winnen van prijzen, maar vooral om te weten waar je nou staat met je groep en waar de groepen aan moeten werken om volgend jaar alsnog in de prijzen te vallen. Na het praatje werd de uitslag bekend gemaakt. Er was geen goud behaald, maar wel brons en zilver.

Met Strong Fusilier 2013 waren er 10 groepen die brons hadden gehaald: 14A, 14B, 16B, 24B, 24R, 26B, 36A, 41M, 48, 49E. En 4 groepen die zilver hadden gehaald: 15B, 15C, 41M, 49R, 47.

47 kreeg niet alleen zilver maar ook de Toon de Bresser Trofee. Deze trofee werd uitgereikt aan de groep die het beste had gepresteerd tijdens Strong Fusilier 2013.

Niet elke groep was in de prijzen gevallen, maar dat betekent niet dat ze slecht gepresteerd hebben. Er zaten veel groepen tegen het brons aan. Door middel van de score en de feedback die de groepen gaan krijgen, weten ze waar ze aan moeten werken om zichzelf te verbeteren en volgend jaar wederom mee te dingen naar de Toon de Bresser Trofee.

ALTERNATIEVE WEEK VOOR DE C COMPAGNIE

Door Tweede-luitenant der Fuseliers Jim in het Veld

In de laatste week van september heeft de C Compagnie een topoefenweek gehad. Daarin stonden het verbeteren van optreden verstedelijk gebied (OVG), de mentale component en het eenheidsgevoel centraal.

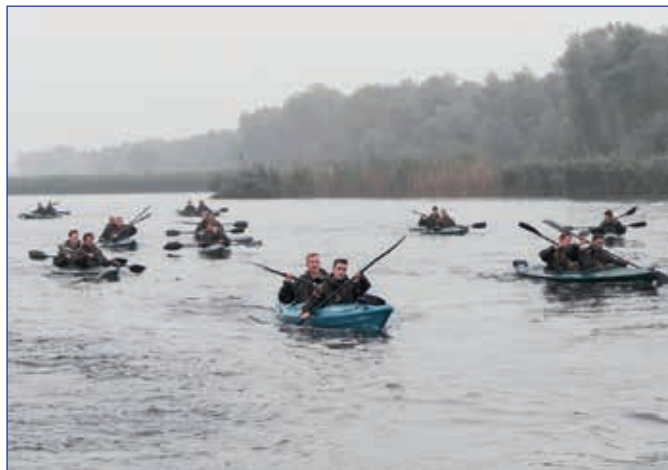
's Maandags en dinsdags stond OVG op het programma. OVG wordt door reguliere gevechtseenheden normaliter beoefend in oefendorpen op het Infanterie Schietkamp (ISK) en in Marnewaard. De C Compagnie heeft echter een unicum mogen beleven; zij heeft op het politietrainingscomplex in Ossendrecht mogen werken aan haar OVG-"skills en drills". Een van de onderdelen was het uitvoeren van een pelotonsactie, waarbij het op het complex aanwezige oefendorp diende te worden gezuiverd. Oefeningen werden afgewisseld met andere vormen van fysieke inspanning; "de sport", onder leiding van Sergeant Oosterveer, liet de mannen weer de juiste hoeveelheid valse lucht aanzuigen. Waarvoor dank!

Dinsdags heeft de compagnie gebruik mogen maken van de schietbaan van het trainingscomplex. Daar werden alternatieve schiethoudingen beoefend, zoals het lopend vuren met scherp en het schieten met links. Voor velen was dit een openbaring en met een dag hard werken schoten de resultaten letterlijk en figuurlijk omhoog.

Kennismaken met kano en 'stiekem' sterk worden

Gedurende de twee dagen nam de spanning op de kopjes van de kerels fors toe. Immers, na deze twee dagen ging de C Compagnie verder bij onze vrienden van het Korps Commando Troepen (KCT). Onder de bezielende leiding van instructeurs van de KCT-vaarschool genoot de compagnie van een tweedaagse snelcursus "optreden waterrijk gebied" (OWG). Deze stond in het teken van het verder ontwikkelen van de mentale component en het vergroten van het eenheidsgevoel. De instructeurs van de vaarschool hadden een prachtig programma voorbereid, waarin alle activiteiten waren gekoppeld aan water.

Kanoën

Het varen in grote aanvalsboten, beter bekend als boten met een “haal op, gelijk-aandrijving” bood de gelegenheid om met volle teugen van het Nationaal Park de Biesbosch te genieten. Daarnaast werd ook verplaatst in kano's. Uiteraard wisten de instructeurs van het KCT de druk op te voeren. Samenwerking bleek dan ook essentieel om de opdrachten succesvol af te kunnen ronden.

Naast het varen waren een tweetal andere grensverleggende activiteiten gepland. De eerste betrof het beklimmen van een touwladder naar een brug om er vervolgens vanaf te “abseilen” in een boot. Bij de tweede activiteit werd vanaf de brug bij Raamsdonksveer (A27) in het water gesprongen. Dit was voor de “Beren” een grote uitdaging, gezien de hoogte van 13 meter. Trots maakte zich van eenieder meester toen uiteindelijk alle mannen van de compagnie naar beneden waren gesprongen. De “Beren” hebben duidelijk laten zien dat zij beschikken over een grote mentale weerbaarheid.

Vanzelfsprekend moest tot slot een drijfpakket worden gemaakt om een tactische wateroversteek te

maken naar een partizaan. Het contact maken met een partizaan kan op soms te ingewikkelde wijze plaatsvinden. Zo niet bij het KCT. Daar hanteert men onder het motto “KISS (keep it stupid simple)” uiteraard een zeer eigenzinnige procedure. Immers, de partizaan vraagt aan de militair die hem nadert: “Eej, bende jij ut, kul?!” , waarop de militair antwoordt: “Joa”. Op dat moment is contact op een veilige manier gelegd en kan de opdracht worden voortgezet. Een procedure die prima past bij een eenheid uit het Brabantse land.

Bevelsuitgifte voor de volgende opdracht

De week werd afgesloten op de Vaarschool met een heerlijke barbecue. Daar passeerden alle stoere verhalen van de voorbije dagen de revue. Tijdens deze week is de C Compagnie een nog hechtere eenheid geworden. De “Beren” hebben laten zien dat ze gezamenlijk in staat zijn om top prestaties neer te zetten.

Vanuit deze plaats wil de C Compagnie het Politie Trainingsinstituut in Ossendrecht en de Vaarschool instructeurs van het KCT nogmaals oprecht hartelijk danken voor hun gastvrijheid, programma en verdere vorming.

17 PAINFBAT GFPI LEVERT BIJDRAGE AAN CERTIFICERING VAN BELGISCHE COLLEGA'S

Door Eerste-luitenant der Fuseliers Govaert, Pelotonscommandant Eenheid 4, C Compagnie

De C Compagnie mocht in oktober afreizen naar het Duitse Bergen-Hohne om daar onze Zuiderburen te ondersteunen met het certificeringstraject, oftewel “Creval” (Combat Readiness Evaluation). Het programma bestond uit zelfstandige oefenmomenten voor de compagnie, een FTX-gedeelte (oefening te velde) met de Belgische collega's en een SOB (Schiet Oefening Bergen)- gedeelte. Deze momenten liepen kris kras door elkaar, wat met name voor de logistieke functionarissen mooie uitdagingen opleverde.

De oefening stond in het teken van crisisbeheersingsoperaties, vergelijkbaar met het programma

gedurende Rhino Vigorous. Deze operaties vergen een andere mindset van de individuele militair, in vergelijking met het groene optreden, waar we met name bekend mee zijn. De kennis en ervaringen opgedaan bij Rhino Vigorous bleken dan ook goed tot hun recht te komen. Het opschalen naar een hoog geweldspectrum indien nodig, om daarna zo spoedig mogelijk weer terug te schalen naar een laag geweldspectrum ging ons goed af, waardoor we een professionele, geconcentreerde indruk maakten op onze Belgische collega's.

De onderwerpen waarin wij werden ingezet waren:

Cordon en Search operaties (afzetten en doorzoeken van een gebied), konvooibegeleiding, verkenningstaken, verzamelgebied en optreden als bataljonsreserve (QRF). Daarnaast hebben we ook nog een static-show moeten verzorgen voor Belgische hoogwaardigheidsbekleders, waaronder Minister-president Di Rupo. Met het serieus inkleden van deze "PR" opdracht, hebben we een prima indruk bij deze hoogwaardigheidsbekleders achter gelaten.

De verwachting van ons was dat we als buitenlandse eenheid met name in de schaduw zouden opereren, zodat de Belgen de meeste oefenmomenten voor zichzelf konden houden. Dit bleek tijdens de uitvoering van de FTX echter niet zo te zijn. Tot tweemaal toe zat de C Compagnie in het zwaartepunt, waardoor wij de kans kregen om onszelf te laten gelden op het internationale strijdtoneel. Met name de uitvoering van onze Cordon en Search operatie heeft indruk gemaakt. De snelheid en agressie die wij hebben laten zien, in combinatie met de inzetmogelijkheden van de CV90, zorgden ervoor dat het betreffende oord binnen enkele minuten compleet was afgegrensd en wij aan de slag konden gaan met het opsporen van HVT'en (High Value Targets). De actie werd vanaf een verhoogd terreindeel aanschouwd door de Brigadegeneraal, alsmede hoge Belgische commandanten. Deze waren erg onder de indruk van de snelheid van de actie en van onze terreinvaardige voertuigen en wapensystemen.

SCHIETSERIE HALTERN

Op maandag 30 september vertrekken de Springbokken van de D Compagnie naar het Duitse Haltern voor de uitvoering van een driedaags schietprogramma op groepsniveau. Bij aankomst gaan de eenheden direct naar de schietbanen. Antitank en de mortieren draaien afwisselend de banen Lavesum 2 en Waldkampf, om zo hun skills en drills op peil te brengen, dan wel te houden.

Lavesum 2 is een uitdagende baan met een mooi hoogteverschil en begroeiing tot op heuphoogte. De antitankpelotons laten hier hun vaardigheden zien tijdens drills, zoals ontplooiën en losweken van de vijand, maar ook het tunnelen wordt beoefend.

Waldkampf is, zoals de naam al aangeeft, het gevecht in bebost gebied. Een zeer uitdagende schietbaan omdat het bos bezaaid ligt met omgeschoten bomen. Hierdoor werd het voor de groep en de groepscommandant erg belangrijk om goed te communiceren en het overzicht te bewaren.

Om het moraal van de kerels hoog te houden werden we voorzien van hoogstaande maaltijden, die bijna de gehele oefening netjes werden opgevoerd naar onze locaties. Op dit vlak hebben de Belgen zeker hoge punten gescoord en de herinvoering van de Nederlandse veldkeuken hoeft wat mij betreft niet lang te duren.

Na deze succesvolle FTX, stond een aantal SOB dagen op het programma. De nadruk lag op het gecombineerd optreden met de CV90. Zowel op baan 9 als baan 3 zijn we aan de slag gegaan met afwisselende acties. De stijgende lijn gedurende deze dagen heeft er voor gezorgd dat alle eenheden op de laatste schietdag met een tevreden gevoel konden terugkeren naar Nederland. Ook het FST (Fire Support Team) heeft zichzelf nog wat trainingsmomenten kunnen geven; tijdens de Cordon & Search nog anderhalf uur kunnen stoeien met Rotary Wing, Live Firing met de Belgische 105mm en informatie-uitwisseling met het Belgische vuursteun-personeel.

Al met al hebben we een succesvolle samenwerking gehad. Zeker nu de nadruk vaker komt te liggen op Internationale samenwerking, is het noodzakelijk dat we steeds bekender raken met het optreden van andere eenheden. De FTX "Creval" was een grote stap in de goede richting en ik hoop dan ook, dat dergelijke oefeningen vaker op de agenda komen te staan.

Door Sergeant der Eerste Klasse van de Boogaart

Schutter in de waarneming

Nadat de drills naar tevredenheid werden uitgevoerd, werd de moeilijkheidsgraad wat opgeschroefd. Tijdens de uitvoering van de drill viel er een (oefen-) gewonde. Hierdoor werd de groep uit zijn verband gerukt en moest de groepscommandant het verband zien te herstellen en de gewonde laten afvoeren. Dit werd snel opgepakt, de gewonde kon snel zijn CAT

(Combat Action Tourniquet, tourniquet wat snel geplaatst kan worden) plaatsen en uiteindelijk kon de gewonde in het rendez-vous verzorgd worden door de CLS-er (Combat Live Saver).

We kunnen terugkijken op een paar leerzame schietdagen waarbij we onze vaardigheden verbeterd hebben en mede dankzij de uitdagende banen, naar een hoger niveau hebben kunnen tillen.

Schutters met het uitvoeren van hun drill

UITREIKING VETERANENSPELD

Een veteraan is voor Defensie:

“de gewezen militair (uit dienst) met de Nederlandse nationaliteit die het Koninkrijk der Nederlanden heeft gediend in oorlogsomstandigheden of daarmee overeenkomende situaties, inbegrepen internationale vredesmissies binnen en buiten het verband van de Verenigde Naties, alsmede personeel van voormalige gouvernementele krijgsmachten dat onder oorlogsomstandigheden of in internationale vredesmissies heeft gediend en het gemilitariseerde vaarplichtige koopvaardijpersoneel uit de Tweede Wereldoorlog”.

Door de bovenstaande tekst werd er op donderdag 19 september 2013 het Draaginsigne Veteranen (DIV) in de wandelgangen veteranenspel genoemd, uitgereikt aan alle aanwezige rechthebbende militairen (veteranen) van 17 Painbat GFPI.

De te decoreren militairen, ongeveer 450 veteranen werden ontvangen in de Rhinozaal. Daarna was er een veteranenvoorlichting in de grote filmzaal door het veteraneninstituut. En uiteindelijk de uitreiking zelf.

Door Sergeant der Eerste Klasse Mark Franssen

Veteraan reikt het DIV uit aan actief dienende veteraan

Na deze uitmuntende dag kunnen het 17e Painbat GFPI, de veteranen en andere belanghebbende trots zijn op hun “nieuwe” veteranen. De actief dienende veteranen in Oirschot krijgen hiermee erkenning voor hun inzet tijdens internationale missies.

Een ander echt infanteriewapen uit die oorlogstijd: de 2 inch mortier, hier bediend door de Zuidafrikaanse vrijwilligers Tim Tinnenbroek en Kees Snellenburg. De mannen zouden vrienden voor het leven blijven.

Commando-overdracht 20 september 2013

Lkol der Fus Nico Boom neemt het commando over het regiment en het bataljons over van Lkol der Fus Henk de Boer

De tent met de genodigden. Vooraan op de eerste rij, de familie van Lkol Henk de Boer. Van rechts naar links: echtgenote Manon, zoon Wietse en de ouders de Boer.

Vaandeldrager en regimentsadjutant Charrel van Sambeeck is uitgetreden en overhandigt Lkol de Boer het vaandel, klaar voor de overdracht...

De beide echtgenotes van de hoofdrolspelers wisselen gelukwensen uit. Van links naar rechts: Arina Boom, dochter Evi, Manon de Boer en zoon Wietse.

Vaandel en vaandelhacht worden gemeld bij de troepencommandant.

De uitzendvlag met de vlaggewacht en een CV90 op de achtergrond.

Overste Boom achter het kathedor, links Overste de Boer en regimentskapitein Bergen Henegouwen, op de achtergrond de oud-regimentscommandanten en adjutanten.

De kersverse regimentscommandant brengt, samen met de leden van de vaandelhacht, een heildronk uit op het regiment, met calvados natuurlijk!

Generaal Hemmes bedankt de echtgenote van de scheidend regimentscommandant, Manon de Boer.

Een vertrek in stijl. Lkol de Boer en zijn echtgenote, verlaten de appelplaats in een originele Willy's jeep. De nieuwe aanwinst van de regimentsverzameling wordt bestuurd door Hans van Schaik, de oudste vrijwilliger.